

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Be My
Fake Valentine

A romantic couple in a close embrace, nearly kissing. The woman has long dark hair in a ponytail and is wearing a grey off-the-shoulder top. The man is shirtless and has a beard. They are set against a dark, textured background with a warm, golden light source from the right.

MY *Dark* VALENTINE

USA TODAY BEST SELLING AUTHOR
DARCY ROSE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KARANLIK SEVGİLİM

DARCY ROSE

Copyright © 2025 by Bleeding Heart Press

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

T Yeni demlenmiş kahve duyularımı uyandırıyor, ama ne yazık ki benim için değil. Peabody's Coffee Shop'taki inanılmaz derecede kaba, çatık kaşlı bir müşteri için. Bu Karen'ın gözlerinin bana baktığını hissedebiliyorum.

Ben sıcak içeceği bardağına doldururken bana bakıyor. Her sabah gelir ve aynı içeceği sipariş eder, karamelli macchiato, fazladan beş pompa karamelli, ve geldiğinde onun için hazır bulundurmadığımıza kızar.

"Her gün aynı saatte buradayım. Bir noktadan sonra beklemek zorunda kalmayacağımı düşünürdünüz," diyor teşekkür etmek yerine.

Kendi dükkanım olsaydı, onun gibi insanların girmesini yasaklayabilirdim. Pisliklerden arınmış bir cennet olurdu.

Omzumun üzerinden Jenny'ye bir bakış fırlatıyorum, o da bu değiş tokuşa kıs kıs gülüyor. Bu, başa çıkmayı öğrendiğimiz şeylerden sadece biri ve bugün, kasayı çalıştırma şanssızlığını ben çektim. Müşteri kuyruğu ikimizin de birkaç saatliğine mola veremeyeceği kadar uzun. Neyse ki diğer müşteriler bizim Karen'dan çok daha sabırlı. Bize teşekkür etmekle kalmıyor, ayrılırken bahşiş kavanozuna para da koyuyorlar.

Jenny ve ben bir ritim yakaladık. Kafede çalışmanın en sevdiğim yanlarından biri bu. Barista olmaktan heyecan duymak kulağa aptalca geliyor biliyorum ama bu işte sevdiğim bir şey var. Basit bir iş ve tekrarı bana anlamlı geliyor. Ayrıca, insanların arasında olmaktan her zaman keyif almışımdır.

İçki yapmayı sevmeme rağmen, ikimiz de Jenny'nin kayıtsız tavrının bahşiş departmanında pek de iyi kazandırmadığını biliyoruz.

"Bunu dene." Jenny sabah sükûnetimizin ilk beş dakikası içinde elime buzlu bir içecek tutuşturuyor. İçeceğe şüpheyile bakıyorum, acaba bu da onun şüpheli karışımlarından biri mi diye. İçindeki her neyse, üstünde duran bir tür çarkıfelek meyvesi karışımı köpük fark ediyorum ve bunun kahveyle ne kadar iyi karışacağından şüpheliyim. "Merak etme, bu matcha. Bu konuda bana güven."

Başımı sallıyorum ve kendimi en kötüsüne hazırlıyorum. Ağzıma attığım en iğrenç şey olabilirdi ama Jenny sadece iş arkadaşım değil, aynı zamanda en iyi arkadaşım, bu yüzden onu gücendirmek istemem. Pipeti yavaşça dudaklarıma götürüyorum, kafamda ne kadar lezzetli olduğuna dair yalanımı prova ederken ön kapı bir kez daha açılıyor ve içkiyi yere bırakmak zorunda kalıyorum.

Ne yazık.

"Peadbody's'e hoş geldiniz! Bugün size ne getirebilirim?" Alışkanlıktan soruyorum, tezgâha yaklaşan adama bakarken gülümsememi yüzümde tutmaya zorluyorum.

Kulaklarımın ucu ısınıyor ve adama bakarken bile yüzüm kızarıyor. Vücudum onun tezgâha yaklaşmasına, muhtemelen bu kadar basit bir şeyde olmaması gereken bir şekilde tepki veriyor. Uzun boylu, geniş omuzlu, kol ve bacaklarına tam oturan bir takım elbise giymiş. Kollarındaki kaslar kumaşı zorluyor ve neredeyse parmaklarımı çıkıntılar boyunca izleyebilmeyi diliyorum. Koyu mavi gözleri yüzüme kilitlenirken dudaklarında beliren gülümseme kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

"Merhaba, ?" diye soruyor kalın bir aksanla. Gözleri benimle üstümde asılı duran büyük kara tahta menü arasında gidip geliyor. Parmaklarını koyu karamel sarısı saçlarında gezdirirken yüzünü incelemek için bir an duruyorum.

"Bugün burada harikayım!" Hayatımda gördüğüm en çekici adamın önünde durmanın baskısı altında çatlamamak için müşteri hizmetleri sesimi zorlayarak cevap veriyorum. Sanki bir Abercrombie reklam panosundan fırlamış ve kafeye girmiş gibi görünüyor.

Oh Tanrım... ve muhtemelen üzerim kahve sıçramaları ve yapışkan şuruplarla kaplıdır.

"Buraya bir kahve alabilir miyim? Sade lütfen" diyor.

"3.79 dolar. Adınızı öğrenebilir miyim?"

Bana bir yirmilik uzatıyor ve ben de etiketi basmak için kasaya gerekenleri yazmaya başlıyorum. "Alexei. Üstü sende kalabilir."

Büyük bahşışı reddetmek için bir şey söyleyemeden, tezgahın pikap ucuna doğru yürüyor ve tuttuğumu bile bilmediğim bir nefes alıyorum. Jenny erkeklerle konuşamamam konusunda benimle hep dalga geçer. Ne olduğunu bilmiyorum ama çekici olduğunu düşündüğüm biriyle konuşurken her zaman sinirli ve gergin oluyorum. Muhtemelen bu yüzden yirmi yaşımdayım ve sadece bir erkeği öpmeyi hayal ettim.

Jenny Alexei'ye siparişini veriyor ve o da kafenin köşesindeki bir masaya oturup bilgisayarını çıkarıyor ve üzerinde çalışmaya başlıyor. Her şey hallolduğunda, dikkatimi Jenny'nin karışımına geri veriyorum ve bir yudum alıyorum. Yüzümdeki tepkiden şaşırdığımı anlayabiliyor. Düşündüğümünden daha iyiymiş.

"Gördün mü, ben tam bir beceriksiz değilim." İkimiz de gülüyoruz ve işimize geri dönebilmek için bir sonraki müşteriye beklerken tezgâha yaslanıyoruz.

"Kız kardeşim bu yıl da Sevgililer Günü partilerinden birini düzenliyor," diyorum matcha'mı yudumlayıp gözlerimi devirerek. "Bunu neden bu kadar büyüttüğünü anlamıyorum. Sevgililer Günü aptalca bir şey. İlişkisi olan insanların para harcaması ve bekar insanların kendilerini bok gibi hissetmesi için uydurulmuş bir tatil sadece."

"Annen bu yıl da seni zorla götürüyor, değil mi?" Jenny gülüyor. "Geçen yıl seni kiminle ayarlamaya çalışmıştı?"

"Pazarlama departmanından Oliver. Sanki 1600'lerdeymişiz gibi beni açık artırmayla satmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Bu yıl, muhasebe departmanından Greg adında bir adamla uğraşıyor. Hatta dün öğle yemeğinde beni onunla pusuya düşürdü." Bir bahane bulup gitmeden önce Greg'in karşısında oturup saat boyunca beni süzdüğünü hatırlayınca ürperiyorum. "Bize tuzak kurmaya çalıştığı çok belliydi ve sanırım Greg'e ondan hoşlandığımı söyledi."

"Sheila'nın gerçekten sakinleşmeye ihtiyacı var." Jenny öğleden sonrası için kafeinsiz kahve hazırlamak üzere arkasını döner.

"Bana mı söylüyorsun. Cuma günü Sevgililer Günü partisi konusunda da ne yapacağımı bilmiyorum. Eğer bir eş bulamazsam, annem Greg'e evlenme teklif edecek." Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek iç geçiriyorum.

Jenny bir sürahiyi yerine yerleştirirken, "Davranışlarına bakılırsa, seninle çıkması için ona çeyiz teklif ettiklerini sanırsın," diyor.

Alexei ayağa kalkıp tezgâha yaklaşıırken Jenny benim duymadığım bir şeyler daha söylüyor. Başta bir şey düşünmüyorum ama kalbim biraz daha hızlı atmaya başlıyor. Gözleri yine üzerimde ve yanaklarım ısınmaya başlıyor.

"Kulak misafiri olmak istemem ama konuşmanızı dinlemeden edemedim," diyor ve Jenny'nin de dikkatini çekiyor. "Eğer bu partide bir eşe ihtiyacın varsa, seni götürmekten mutluluk duyarım."

Tüm vücudum . Neredeyse yere düşmeye hazırlanıyorum; dur, düş ve yuvarlan. *Bana acıdığı için mi çıkma teklif ediyor, yoksa gerçekten sevgilim olmakla mı ilgileniyor?* Ona sevgilim deme düşüncesi bile yabancı geliyor.

"Teklifin için minnettarım ama yapamam. Hayır, teşekkür ," diyerek hızlıca konuyu kapatıyorum. Zaten teklifinde ciddi olduğundan bile emin değildim. Demek istediğim, o bir tür işadamı, hatta belki de varlıklı bir avukat olmalı ve ben sadece bir baristayım. Muhtemelen Sevgililer Günü'nü geçirmek için sayısız başka seçeneği vardır.

"Hiç zahmet olmaz. İnanın bana, insanların ne yaptığınızı planlamaya çalışmasının nasıl bir şey olduğunu anlıyorum." Bana gülümsüyor ve ben de ona karşılık vermekten kendimi alamıyorum. Onunla bir randevuya çıkma fikri bile midemi heyecanla bulandırıyor. "Çok güzel olduğunu da eklemeliyim."

Jenny ondan uzaklaşıyor ama enerjisinin değiştiğini hissedebiliyorum. Yani gerçekten benden etkileniyor mu? Bunun olasılığı heyecan verici ama gerginim. Benden belirgin bir şekilde daha yaşlı ve bununla birlikte tecrübe de geldiğini tahmin ediyorum. Bende hiç yok ve bu da işleri zora sokabilir.

"Çok nazıksınız ama sizi pek iyi tanımıyorum."

"Peki, neden biraz benimle oturmuyorsun, böylece birbirimizi tanıyabiliriz?" Kendi masasını ve boş kafenin geri kalanını işaret ederek zaten yapacak daha iyi bir işim olmadığını ima ediyor.

Ona hayır demek üzereydim ki Jenny arkasını döndü ve benden önce davrandı. "Eğer ona katılmak istersen ben burayı idare edebilirim. Sen git ve yirmi dakikalık molanı ver Amelia."

Dönüp geniş bir gülümsemeyle bana bakıyor ve bir kez daha bir şey yapmaya zorlanıyormuşum gibi hissediyorum. Ama bu sefer Greg'in karşısında oturmak ya da Oliver'la dans etmek kadar acı verici değil.

Önlüğümü çıkarıp dinlenme odasının kapısındaki kancaya asıyorum ve etraftan dolaşıyorum. Alexei elimi tutuyor ve beni

Masa. Centilmence bir hareket olduğu kesin. Karşısına oturdum, Jenny'nin söylediğimiz her şeyi nasıl duyacağının farkındaydım.

"Demek adın Amelia?" diye soruyor karşıma geçip otururken. "Ne güzel bir isim."

"Bunun için anneme iltifat etmeniz gerekir, bana değil. Bu konuda fazla seçeneğim yoktu ama uygun bir isim olduğunu düşünüyorum. Bana başka bir isimle hitap edilmesini ister miydin bilmiyorum. Bazı insanlar gerçekten isimlerine benziyor. Ben başka bir isme benzeyebilir miyim bilmiyorum. Örneğin sen Alexei'ye."

Harika, bu adamla ilk gerçek etkileşimim ve ciddi bir kelime kusmuğum var.

"Gergin misin?" diye soruyor, ellerini masanın üzerinde birleştirmiş bana gülümseyerek. Mavi gözlerindeki sıcak ışıltıyı rahatlatıcı buluyorum. Derin bir nefes alıyorum ve sakinleşmek için başımı sallıyorum. "Bence bu çok tatlı."

"İster inan ister inanma, dükkândaki müşterilerle pek fazla hazırlıksız randevuya çıkmıyorum," diyorum, öne doğru eğilip gülümsemesine karşılık vererek. "Eğer seni Cuma günkü partiye götüreceksem, muhtemelen bana biraz kendinden bahsetmelisin."

"Pekâlâ. Adım Alexei Romanov ve Rusya'nın Saint Petersburg şehrindeyim. Ancak on altı yaşımdan beri Amerika'da yaşıyorum" diyor ve kendisiyle ilgili birkaç bilgiyi sıralıyor.

"Tamam, demek aksan oradan geliyor."

"Beğendin mi?"

"Seviyorum." Gülüyorum ve dudağımı usulca ısırarak ona gülümsüyorum. "Konuşmanı duymak hoşuma gidiyor. Kulağa gerçekten hoş geliyor."

O daha bir şey söyleyemeden kapı tekrar açılıyor ve bir grup ofis çalışanı kendi aralarında gülerек içeri giriyor. Jenny'ye yardım etmek için tezgâhın arkasına geçmem gerektiğini bildiğimden iç çekip özür dilercesine ona bakıyorum.

"Belki Cuma günü partide daha fazlasını duyabilirsin," diyor Alexei ben ayağa kalkmadan önce. "Şu anda herhangi bir planım yok ve sana yardım etmek benim için onurdur. Gerçek bir randevu olmasına bile gerek yok."

"Diyelim ki seni sahte bir randevu olarak getirdim, o zaman senin için ne var? Göz alıcı bir şey olmayacağına söz veriyorum." Ayağa kalkıyorum ve göğsümde büyüyen heyecanla ona bakıyorum. Alexei ayağa kalkıyor, gözlerimin derinliklerine bakmak için aşağı bakarken benden sadece birkaç santim uzakta.

"Eğer beni de yanında götürürsen, tek istediğim gecenin sonunda bir öpücük." Ben kafamda durumu gözden geçirirken o hareket etmiyor.

Hızlı bir fayda-maliyet analizi bana onu randevum olarak kabul etmenin sadece faydalı olacağını söylüyor. Annemin yakasından düşecektim, Greg gibi biriyle çıkmak zorunda kalmayacaktım ve gecenin sonunda Alexei'yi öpebilecektim. Yakışıklı bir Rus işadamı/avukatla ilk öpüşmem olduğunu da ekleyeyim. Kolay seçim.

Elimi cebime atıp sipariş defterimi ve kalemimi çıkarıyorum, sonra da numaramı yazıyorum. "Kulağa hoş geliyor. Cuma günü görüşürüz o zaman."

T Duşta dururken berrak suya kırmızı lekeler karışıyor. Sabunu ellerimde köpürtüyorum ve kollarımı kandan temizliyorum. Peter Von Erich'in beni gördüğünde yüzünün aldığı şekli görmemek için gözlerimi kapatıyorum.

Elimde silahla evine giriyordum.

İşimden hiçbir zaman zevk almadım. Birinin hayatını almak hiçbir şekilde zevkli değil, ama kendim için inşa edebildiğim tek şey bu. Ve şimdiye kadar oldukça iyi bir hayat kurdum. İşimi sevmiyor olabilirim ama her şey geldiğim yerden daha iyi.

Kan vücudumdan temizlendiğinde ve su berrak aktığında, anılardan kurtulmuş oluyorum. Artık yalvarmak, ağlamak, çığlık atmak ve temizlik yapmak yok. Aldığım her canı düşünmek zorunda kalsaydım, delirirdim. Hepsini dosyalıyorum. Ayrıca, Peter iyi bir adam değildi. Bu uzun zamandır beklenen bir şeydi ve benim gözümde hak ettiğini buldu.

Rus mafyasındaki bazı kötü insanlar için çalışıyor olabilirim, ama bu iş sadece onlar gibi insanlardan kurtulmak. Belki de kendi iyiliğim için rasyonalize etmeye çalışıyorum, ama eğer dünyayı bazı kötülüklerden kurtarabilirsem, bu o kadar da kötü bir iş olmayabilir.

Ama şu anda gereken çok daha önemli bir şey var.
Amelia.

Onunla kafede ilk kez karşılaştığımdan beri üç gün geçti ve onu tekrar göremeyeli de üç gün oldu. Onu gördüğüm andan beri zihnimde tur atıyor ve onunla olmadığım her an bana işkence gibi geliyor. O mükemmel. Genç ve

Minyon, sıkı bir vücudu ve parmaklarımı üzerinde gezdirmek isteyeceğim kıvrımları vardı. Onunla çıkmak istediğimde iri kahverengi gözlerinin şaşkınlıkla bana bakışı hafızamdan silinmiyor.

Bu gece onu dışarı çıkaracağım. Normalde Sevgililer Günü'nde hiçbir şey yapmazdım. Kutlamak istediğim bir gün değil. Ayrıca, benim işimde böyle günleri kutlayabileceğim ciddi bağlantılarımın olmaması daha iyi.

Ama Amelia ile ilgili bir şey bunu değiştirmek istememe neden oluyor.

Bu gece beni nelerin beklediğini düşünürken gözlerimi kapatıyorum ve ellerimi duşun soğuk fayans duvarına bastırıyorum. Onunla tekrar bir fanteziye dalmam çok uzun sürmüyor.

Onu evinden alıp partiye götürdüğümü, onu daha yakından tanımak için grubun geri kalanından gizlice uzaklaştığımı hayal ediyorum. Çok geçmeden kollarım ona dolanıyor ve ellerim kalçalarında gezinirken kısa elbisesiyle kucağıma oturuyor. Kendini bana karşı öğütüyor, sert horozumda klitorisini alay ediyor. Kulağımda inliyor ve bu vücuduma bir arzu dalgası gönderiyor. Yanımda dizlerinin üzerine çöktüğü, kemerimi açtığı ve sikimi serbest bıraktığı görüntüyü fantezi yerine bir anı gibi görebiliyorum.

Elimi sikimin etrafına sarıyorum ve onu düşünerek ileri geri pompalamaya başlıyorum. Dudaklarının ucunu emerken ne kadar iyi hissedeceğini, dilinin her damlasını tatmak için tepede döndüğünü hayal ediyorum.

"Amelia," diye inliyorum duşta, kendimi kızdırmak için bileğimi hafifçe çevirirken keskin bir nefes alıyorum. "Seni tatmak için sabırsızlanıyorum."

Fantezim, o benim boşalmamı yutarken tüm sikimin boğazına sokulmasıyla tamamlanırken, vücudum titriyor ve duşta bitiriyorum.

Normalde bir randevudan önce mastürbasyon yapmazdım ama Amelia'yla yapmak zorundaymışım gibi hissediyorum. Sadece onu düşünmek bile beni yarı yarıya azdırmaya yetiyor ve geceyi nasıl geçireceğimi bilmiyorum.

Duştan sonra lacivert bir takım elbise giydim ve kravatımı taktım. Aynada kendime bakıyorum, her saç telinin mükemmel yerinde olduğundan emin oluyorum. İlk tanıştığımızda görünüşümden etkilenmişti - bu çok açıktı - ama bu şimdi gevşeyebileceğim anlamına gelmiyor. Bu akşamın iyi geçmesini isterken olmaz.

İkimiz son birkaç gün içinde orada burada birkaç mesajlaştık, bunlardan biri de onun adresiydi. Bunu arabamın GPS'ine yazdım ve onun dairesine doğru sürmeye başladım. Vardığımda kapıya doğru yürüdüm ve

Kapıyı birkaç kez çaldım, ellerim ceplerimde rahatça kapıyı açmasını bekledim.

Amelia kapıyı açıyor ve çenem neredeyse düşüyor. Çikolata kahvesi saçları omuzlarının etrafında dalgalar halinde dağılmış, sırtının ortasına iniyor. Hafif bir makyaj yapıyor, soluk pembe tonları fildişi tenini mükemmel bir şekilde tamamlıyor. Minik siyah elbisesi ikinci bir deri gibi, her kıvrımını ortaya çıkarıyor. Şu anda kendimi tutmam ve ellerimi ondan uzak tutmam için içimdeki her şey gerekiyor.

"Tam zamanında." Amelia gülerek dışarı çıkar ve kapıyı arkasından kapatır. "Güzel görünüyorsun."

"Ve sen de büyüleyici görünüyorsun," diye cevap veriyorum, bu açık ama dudak uçuklatan kıyafetin tadını çıkarmak için ona bir süre daha bakıyorum.

Onu arabaya götürürken tutması için kolumu uzatıyorum ve bir beyefendinin yapması gerektiği gibi yolcu kapısını açıyorum. Oturup emniyet kemerini bağlarken bana gülümsüyor. Yerleştiğinde kapıyı kapatıp yanıma dönüyorum ve ellerimi ondan uzak tutmanın ne kadar zor olacağını düşünüyorum. Bütün gece boyunca ereksiyon halinde olacağım çünkü o bunu giyiyor.

Oturduğumda GPS'ime partinin adresini giriyorum ve yola çıkıyoruz.

"Sizden bir iyilik isteyeceğim ve bunun beni biraz deli gibi gösterebileceğinin farkındayım, bu yüzden şimdiden özür dilerim." Amelia kaşlarını gergin bir şekilde kaldırarak bana bakıyor, gözlerinde bir muziplik parıltısı var.

"İlgimi çekti," diyorum, onunla yol arasına bakarak. Gözlerimi ondan ayırmak o kadar zor ki arabayı çarpabilirim diye endişeleniyorum.

"Annemin bana sürekli iş yerinden birini ayarlamaya çalıştığını zaten biliyorsun. Bugün bunu daha çok düşündüm ve bir erkek arkadaşımın olmasının onu bunu yapmayı bırakmaya teşvik edeceğini hissediyorum." Ona kısa bir süre bakıyorum ve yanaklarındaki pembenin pancar kırmızısına döndüğünü görüyorum ve gülümsemeden edemiyorum. Gergin ve ben bunu büyüleyici buluyorum. "Açıkçası, ilk kez dışarı çıkıyoruz. Senden erkek arkadaşım olmanı istemiyorum ama belki bu gece öyleymiş gibi davranabiliriz? Uzun sürmez ve bana gerçekten yardımcı olur."

"Güven bana, erkek arkadaşın gibi davranmak zor olmayacak. Yardım etmekten mutluluk duyarım," diyorum, kırmızı ışıktaki durduğumuzda ona bakıyorum, yüzündeki rahatlamış gülümsemeye bakıyorum.

Kısa yolculuk boyunca havadan sudan konuşuyoruz, çoğunlukla bana işinden ve dükkana gelen bazı karakterlerden bahsediyor. Bu hikayeleri anlatırken bu kadar heyecanlı olması şaşırtıcı. Dükkânda çalışan çoğu insan

müşteri hizmetleri sadece şikayet etmek isterdi, ama ilginç bulduğum bir şekilde bundan zevk alıyor gibi görünüyor.

"Eğer erkek arkadaşım olacaksan, benim de okula gittiğimi bilmen gerekir. Şu anda sadece işletme yönetimi için yarı zamanlı ama bu konuyla alakalı görünüyor."

"İş yönetimi. Anlaşıldı. Mezun olduktan sonra ne yapmayı planlıyorsun?" Varış noktasına ulaştığımızda arabayı yolun kenarına park ederek soruyorum. İkimiz de emniyet kemerlerimizi çözüyoruz ama ikimiz de arabadan inip partiye katılmak için acele etmiyoruz.

"Kendi kafemi açmayı çok isterim. Peabody's'de çalışmaktan gerçekten keyif alıyorum ama kendi yerim olsun istiyorum. Kendime ait bir yer," diyor gözlerini benimkilere dikerken hüzünlü bir gülümsemeyle.

Onu izlerken, hemen eğilip onu öpme isteğimle savaşmak zorundayım. Gecenin sonunda bana bir öpücük sözü verdi ve sözünü yerine getireceğini biliyorum ama sadece tadına bakmak için her şeyimi verirdim.

Arabadan ilk ben iniyorum ve o inmeden önce kapıyı açmak için hızla etrafından dolaşıyorum. Elimi uzatıyorum ve o da bana gülümseyerek elimi tutuyor. Kol kola kapıya doğru yürüyoruz. Ön tarafa asılmış bir tabela kapıyı çalmadan içeri girmemizi söylüyor, biz de öyle yapıyoruz.

Kapı kapanır kapanmaz Amelia'nın kız kardeşi, sanırım, koşarak yanımıza geliyor ve kollarını Amelia'ya doluyor. Kadın yere kadar uzanan kırmızı kadife bir elbise giymiş, saçlarını topuz yapmış, ciyak ciyak bağırıyor.

"Bu yıl gelmeyeceksin diye endişeleniyordum," diyor, Amelia'dan başını kaldırıp kısa bir süre için bana bakarak. "Annem beni Greg'le tanıştırdı ve senin yerinde olsaydım kaçardım."

Bu Greg denen adamla kendim tanışmak istiyorum. Tarif ediliş şekliyle ilgili bir şeyler bana doğru gelmiyor.

"Bu partinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Asla kaçırmam. Bir randevum var," diyor Amelia kız kardeşinden uzaklaşırken ve ben de onu yakınlaştırmak için bir kolumu omuzlarına doluyorum. "Sarah, bu Alexei, erkek arkadaşım."

Erkek arkadaş kelimesini duyunca Sarah'nın ağzı açık kalıyor. Gülümseyip başımı sallıyorum ve elimi Amelia'nın beline koyuyorum. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Bu gece beni burada ağırladığınız için teşekkür ederim."

"Erkek arkadaş mı?" Sarah, Amelia ve benim aramda birkaç kez bakışarak soruyor. İkimiz de ona gülümsüyoruz ve ben kollarımı Amelia'ya dolayarak onu kendime çekiyorum.

Anlaşmayı mühürlemek için ona yaklaştı. "Seni kaltak! Bunu neden benden sakladın?" Sarah eğildi ve heyecanlı bir gülümsemeyle bana sarıldı.

Sarah başka bir şey söylemek için ağzını açıyor ama arkasından biri adını haykırıyor ve isteksiz bir iç çekişle omzunun üzerinden bakıyor. Tekrar bana bakıyor ve gözlerini deviriyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Alexei. Seni daha sonra sohbet etmek için kenara çekeceğim, bu yüzden veda etmeden buradan sıvışma. Ne de olsa küçük kız kardeşim için yeterince iyi olduğundan emin olmalıyım. Ama ev sahibi görev çağırıyor. Siz ikinize iyi eğlenceler!"

Partinin derinliklerine doğru ilerliyoruz, yol boyunca karşılaştığımız insanlara gelişigüzel başımızı sallıyoruz ve birkaç kişi Amelia ile sohbet etmek için duruyor. Her seferinde beni erkek arkadaşı olarak tanıtıyor, ben de gerçekçi görünmek için elimden geleni yapıyorum. Düşündüğünüzden çok daha kolay. Doğal bir senkronizasyona giriyoruz ve ben bunu rahat buluyorum.

Hiçbir zaman aşık olacak ya da yuva kuracak biri olmadım, ancak bazı aile dostları ve akrabalarıyla sohbet ederken, onunla birlikte bir yaşamı kolayca hayal edebiliyorum. Bu hissin bu kadar çabuk gelmesi çok tuhaf ve bir yanımda bunu elinin tersiyle itmek istiyor. Belki de bu kadar erken böyle hissetmek delilik, ya da belki de bunca zamandır doğru kişiyi bekliyordum.

"Amelia!" İkimiz de arkamızı döndüğümüzde oturma odasının karşısında ona el sallayan bir adam görüyoruz. Amelia yüzünde temkinli bir ifadeyle bana bakıyor ve midemde bir batma hissi var.

"Bahsettiğim adamı hatırlıyor musun Greg? Bu o." Bana dönüp gözlerini odaklamadan önce çok fazla çekmemeye dikkat ederek dönüp ona belli belirsiz el sallıyor. "Buraya mı geliyor?"

Omzunun üzerinden bakıp başımı sallıyorum ve onun insan kalabalığını yararak ikimize yaklaştığını görüyorum. Kızın ona nasıl tepki verdiğini görünce kanım ısınıyor ve kendimi sakinleştirmek için çaktırmadan derin bir nefes alıyorum. Söyleyeceği şey konusunda gergin olduğunu söyleyebilirim, bu da benim için iyi bir şey değil.

Tam arkasında duruyor ve bir elini omzuna koyarak zorla yüzünü ona çeviriyor. Kendimi tutup boğazından yakalamak ve duvara yapıştırmak için uzanmamak için kendimi zor tutuyorum. Kim olduğunu sanıyor bu herif?

"Sana seslendiğimi duydun mu?" Greg, Amelia'nın kıyafetine hayranlıkla bakarken yüzünde aptal bir gülümsemeyle soruyor. Ona yakından bakınca, annesinin neden bu ikisinin iyi bir eş olacağını düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Amelia bir tanrıça gibi görünüyor, Greg ise en iyi ihtimalle vasat. Cılız ve ondan bir santim daha kısa, yağlı bir cildi, seyrelmiş saçları ve kısmen gömleği var.

arkası açık. Dağınık ve yersiz görünüyor. "Annen benimle burada buluşacağını söyledi."

İşte orada. Annesi ona bu adamı ayarladı ve Amelia'nın yüzünde ihanete uğramış gibi hissettiğini görebiliyorum. Annesine kaç kez onunla çıkmak istemediğini söylediğini hayal bile edemiyorum, ama yine de bu bir sorun. Öfke damarlarıma hücum ederken damarlarım daralıyor. Yumruklarımı yanımda sıkıyor ve adama kaşlarımı çatmamak için yanaklarımın içini ısıyorum.

"Özür dilerim, o zaman bir yanlış anlaşılma olmuş olmalı. Alexei ile birlikteyim." Amelia yalvaran, çaresiz gözlerle bana bakıyor. Utanmış ve endişeli ve burası olmak istediği son yer.

Greg kaşlarını kaldırarak bana bakıyor, Amelia'ya döndüğünde dudaklarındaki gülümseme kayboluyor. "Hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemem. İkimiz bu gece çok iyi vakit geçirebilirdik ve giydiğin kıyafetlere bakılırsa ellerimi senden uzak tutamazdım."

Amelia ondan biraz uzaklaşırken Amelia ona bakıyor, dudaklarını yalıyor ve başını sallıyor. Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Aklında tam olarak ne olduğunu biliyorum ve bu beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor. Bir adım öne çıkıyorum, tırnaklarım avuç içlerime batarken parmak eklemlerim bembeyaz oluyor ve sert bir bakışla ona bakıyorum.

"O burada benimle," diyorum diğer insanların duyamayacağı kadar alçak bir sesle ama Greg her kelimeyi yakalıyor. Gözlerinde gergin bir ifadeyle bana bakıyor. "Seni zorlamadan önce ondan uzaklaşman için sana üç saniye ."

"Ciddi misin sen?" Greg bu talebe inanamayarak güler. Geri sayım başlar. "Bir."

"Ne yapacaksın? Bana vuracak mısın?" Amelia'ya sessizce *"Bu adama inanabiliyor musun?"* der gibi bakıyor.

"İki." Amelia'nın ellerini kolumda hissediyorum, beni Greg'den uzaklaştırıyor. Amelia'nın gözlerinde sessiz bir yalvarışla bana başını salladığını görmek için bir an için ondan uzağa bakıyorum.

"O buna değmez," diye fısıldıyor. Greg önümüzde durmaya devam ediyor ve ben yumruklarımı biraz daha sıkarak kafatasına indirebilmeyi diliyorum.

Ben başımı sallayıp geri çekilirken o bizi izliyor. Kanımdaki öfke çığ ve elle tutulur bir halde ve yere yıkıp kanlar içinde kalana kadar dövmekten başka bir şey istemiyorum. Bir şeyi ima etmeye nasıl cüret eder?

Amelia'nın önünde olmasını? Elini onun omzuna koyduğunu düşünüyorum ve kanım daha da ısınıyor.

"Hey, sorun yok," diyor Amelia, beni Greg'den uzaklaştırıyor ve dikkatimi ona çevirmek için bir elini yüzüme koyuyor. "Birkaç derin nefes al ve sakinleşmeye çalış."

Söylediklerini yapıyorum, neredeyse yapamayacağımdan korkuyorum. Hayatım boyunca, öfkem her zaman benden daha iyi oldu. Bu şekilde olduğum adam haline geldim.

Ama gözlerine bakarken, pürüzsüz, çikolatamsı kahverenginin ışığın her zerresini emip parıltı gibi geri yansıtmalarını izlerken sakinleşmeye başlıyorum. Görüşümdeki kızılık kayboluyor ve tek odaklandığım şey dudaklarındaki yumuşak gülümseme oluyor. Bu nasıl mümkün olabilir? Sadece ona bakarak öfkenin kaybolduğunu nasıl hissedebilirim?

Şiddetten başka hiçbir şey yapmazken onun beni bu şekilde aşağılaması nasıl mümkün olabilir?

T Partinin geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Düzinelerce insan Alexei ve bana yaklaşıp nasıl tanıştığımızla ilgili sorular soruyor. Hayatımda hiç bu kadar yalan söylememiştim ve her soruda göğsümde bir taş oluşuyor. sahte hikayenin devamı. İnsanlar da buna inanıyor. Bu kadar doğal bir yalancı olacağımı hiç düşünmezdim. Sanırım bu iyi bir özellik değil.

Greg fiyaskosundan sonra, gecenin sonunda eve götürecek birini bulmak için diğer kadınlarla sohbet ederek partide oyalanıyor. Buradaki insanların çoğunun bir ilişkisi olduğunu biliyorum, bu yüzden muhtemelen hiç şansı olmayacak. Arada sırada gözlerini üzerimde hissediyorum ve bu tüylerimi diken diken ediyor.

Annemin beni o sapığa ayarlaması ve kendisinin gelmemesi çok cesurca. Onunla konuşmamız gerek.

Daha önce de erkekler bana asılmıştı ve bu beni hep rahatsız etmişti. Ama Alexei'nin beni savunmak ve Greg'in geri adım atmasını sağlamak için burada olması güzel bir değişiklik. Gece boyunca beni daha da şaşırttı. Çekici ve esprili, böyle bir şeye getirmek için mükemmel bir eş.

Bütün gece bana yakın duruyor, ellerini belimde sıkıca tutuyor, sık sık belime doğru hareket ediyor. Kendimi bana daha fazla dokunmasını dilerken buluyorum. Onu her hissettiğimde tenim ısınıyor ve ateşim çıkıyor. Sahte bir erkek arkadaşın bu kadar inanılmaz hissettireceğini hiç düşünmemiştim. Belki de gerçek olanı denemenin zamanı gelmiştir.

Alexei ve ben ön kapıya doğru ilerlerken Sarah'ya "Parti çok güzeldi," diyorum.

"Neden biraz daha uzun söylemiyorsun?" diye yalvarıyor Sarah, kocaman köpek yavrusu gözleriyle Alexei ve benim aramda gidip geliyor. "Daha erkek arkadaşını sorgulama fırsatım bile olmadı."

Hem Alexei hem de ben buna bir şaka olarak gülüyoruz ama içimde öyle olmadığına dair gergin bir his var. Sarah hayatında ikimiz için de yeterince kalp kırıklığı yaşadı ve beni korumak istediğini biliyorum. Yıllar boyunca katlandığı onca boktan adama rağmen aşkı seçmeye devam etmesini takdir ediyorum. Onun erkek arkadaşlarından bazıları, benim biriyle çıkma konusunda bu kadar tereddütlü olmamın nedenlerinden biri.

"Sabah uçuş için erken kalkmam gerekiyor," diyor Alexei, ikimiz için de bir mazeret sunarak. En azından ben bunun bir bahane olduğunu düşünüyorum. Onun hakkında çok az şey biliyorum ama yarın pekâlâ uçağı olabilir.

Sarah gitmemiz için kapıyı açarken "Boo," diyor. "Seni arayacağım Ams. Jeremy'nin nöbetçi olmadığı bir zamanda dördümüz bir araya gelmeliyiz."

İyi geceler dileyip Alexei'nin arabasına dönüyoruz. Kalabalık, havasız partiden sonra serin gece havası ferahlatıcı. Alexei arabanın yolcu tarafına koşup kapıyı açmadan önce derin bir nefes alıp ciğerlerime dolmasına izin veriyorum.

"Gerçekten de mükemmel bir beyefendisin," diyorum, benden sadece birkaç santim uzaktayken ona bakarak. Gülümsüyorum ve dudajımı ısırıyorum, neredeyse eğilip ona söz verdiğim öpücüğü almasını umuyorum.

"Sizin gibi güzel bir bayana prenses gibi davranılması gerekir," diye cevap veriyor ve işaret ediyor. Oturuyorum ve o koşarak sürücü koltuğına oturuyor.

Eve dönerken parti hakkında sohbet ediyoruz ve ben Greg'den bahsetmemeye dikkat ediyorum, benimle ilgilendiğı için teşekkür etmek istesem bile. Evime vardığımızda kemerlerimizi çözüyoruz ve bir süre arabada oturup oyalanıyoruz.

"Bu geceyi keyifli kıldığın için çok teşekkür ederim," diyorum ona endişeyle bakarak. Beklentiden karnım dönüyor. Öpüşmek istediğini söyledi ve istediğı zaman öpüşebilir. "Sana kaç tanesinin tam bir kâbus olduğunu anlatamam."

"Sana yardım edeceğime dair söz verdim. Ben de seninle eğlendim," diyor Alexei daha da yaklaşarak. "Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdiğimi söyleyebilir misin?"

Nefesini yüzümde hissedebileceğim kadar yakınımnda ve kalbim kaburgalarımna çarpıyor. "Kesinlikle."

"Neyi kabul ettiğini hatırlıyor musun...?" Bana bakarken dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. Ben de başımı sallayıp gülümsüyorum ve öpücüğünü bekliyorum.

Öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve tüm bedenim heyecandan uçuyor. Dudakları yumuşak ve sakalının çeneme battığını hissedebiliyorum ki bu şaşırtıcı bir şekilde hoşuma gidiyor. Alexei yavaşça başlıyor, öpücüğün nasıl tepki vereceğimden emin değilim ama dili dudaklarımda gezindiğinde, hevesle dudaklarımla onun için ayırıyorum. Tadını soğuk nane gibi ve dilinin dudaklarımla üzerindeki her hareketinin tadını çıkarmak istiyorum.

Elimde olmadan inliyorum ve öpücük bacaklarımla arasında büyüyen uyarılmayı hissetmem için yeterli oluyor. Benden uzaklaşıyor ve aç gözlerle bana bakıyor, sanki tatmak için benden arta kalanları toplamak istercesine dudaklarını yalıyor.

"İçeri gelmek ister misin?" Düşünmeden sordum. O öpücük içimde bir ateş yaktı ve ondan daha fazlasına ihtiyacım var.

Alexei başını sallıyor ve arabadan atlıyoruz. Onu içeri için ön kapıya yönelmeden önce kapıyı benim için açmasına fırsat bile vermiyorum. Anahtarlar için çantamı karıştırıyorum ve ben kapının önünde dururken o arkamdan geliyor, iki elini belime koyuyor ve o öpücükten sonra ne kadar heyecanlı olduğunu hissettiriyor.

Onu o kadar çok istiyorum ki beni tam burada, hemen şimdi almasına izin verebilirim. Elleri vücudumda yükseliyor, saçlarını yakalıyor ve dudakları boynumu sıyrırken hepsini bir tarafa çekiyor. İnliyorum ve arkamda daha da sertleştiğini hissediyorum. Bu ikimizin de dikkatini dağıtmaya yetiyor ve o boynumun yumuşak derisini yalarken kilitli kapının önünde birkaç dakika öylece duruyoruz.

"Muhtemelen içeri girmeliyiz." Bana karşı gülüyor.

İsteksizce ondan uzaklaşıyorum ve kapının kilidini açıyorum. İçeri girdiğimizde çantamı yere bırakıyorum ve hevesli bir gülümsemeyle dönüp ona bakıyorum. Ona etrafı gezdirmeye ya da içecek bir şey ister misin diye sormaya zahmet etmiyorum çünkü tam olarak ne istediğini biliyorum.

Kapı kapanır kapanmaz beni kollarına alıyor ve duvara yapıştırıyor, ağzı yine benimkine karşı sertleşiyor. Onu kendime olabildiğince yaklaştırmak için kollarımı boynuna doluyorum.

"Bütün gece bunu yapmak istedim," diyor Alexei çekildiğinde, elleri kollarımdan vücuduma doğru iniyor. "O elbisenin içinde çok seksi görünüyorsun. Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Pantolonunun önündeki şişkinliği görebiliyorum, bu yüzden ona ne yapacağıma dair bir fikrim var. Bu beni heyecanlandırıyor ve onu istediğimi biliyorum, ama midemdeki batma hissi bana onunla ne yapacağımı bilmediğimi hatırlatıyor.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diyorum, ellerimi gömleğinin önünde gezdirirken ona bakıyorum, kaslarının gömleğin altında nasıl gerildiğini hissediyorum. "Ben aslında bakireyim."

Benden hafifçe uzaklaşıyor ve gözlerinde meraklı bir bakışla beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Hiçbir şey için acele etmeni istemiyorum."

"İstemiyorum!" Hemen başımı sallayarak ve gülümseyerek ona bakıyorum. "Daha önce birlikte olmak istediğim biriyle hiç tanışmamıştım. Bu gece olanlardan sonra, senin ilkim olmanı istediğimi hissediyorum."

Bu sözleri söylediğimi duymak onda bir şeyleri değiştiriyor ve bana daha yumuşak bir ifadeyle bakıyor. Yine de gözlerinde hala aynı arzu parıltıyor. "Emin misin?"

"Eminim." Kasıklarımı ona doğru bastırmak için sırtımı eğiyorum, gülümsüyorum ve onu kendime çekmek için dudağımı ısııyorum. Dudaklarının tekrar dudaklarıma değmesi uzun sürmüyor ve elleri vücudumun her yerinde geziniyor. Kıçımı kavırıyor ve beni kendine yakın tutuyor, elbisemin altını yukarı çekerken sıkıyor.

Alexei diziyle bacaklarımı ayırıyor ve kendini vücuduma indirmeden önce elbisemi belime doğru itiyor. "Daha önce hiç bir erkek seni ağzıyla boşalttı mı?"

Başımı sallıyorum ve heyecanla ona bakıyorum. "Hiçbir erkek bana dokunmadı."

"Bu çok ateşli." Amımın önünde gezinirken nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum. Parmakları giydiğim beyaz dantel külotun dışında geziniyor ve ben bu hissin etkisiyle nefes nefese kalıyorum. "Benim için çoktan ıslanmışsın, Amelia."

Külotumun dışını yalıyor ve ben inliyorum, hassas noktaya vurup heyecanından hırlarken gözlerimi kapatıyorum. Birkaç dakika sonra külotumu indiriyor. Dili klitorisimin etrafında dönüyor ve zevkten başım dönüyor. Ağzının bana karşı ısısı yoğun ve nefesim hızlanırken göğsüm kabarıyor. Bacaklarımin arasındaki uyarılma sadece büyüyor ve Alexei açgözlülükle onu yalıyor.

Dili beni uçurumun kenarına göndermekle tehdit ederken dizlerim güçsüzleşiyor ve bükülüyor. Alexei bunu fark etmiş olmalı çünkü bana yaklaşıyor ve beni kaldırıyor, bacaklarımı omuzlarına atarken beni yerinde tutuyor. Sıkıştım

O bana ziyafet çekerken, gözlerinde bir sırtışıla bana bakarken, ona ve duvara karşı.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye inliyorum nefes nefese, klitorisimi dudaklarının arasına alıp diliyle fiskelerken. Vücudumun titremesi uzun sürmüyor ve beni desteklerken hareketsiz tutuyor. Önünde havada asılı kaldığımda, orgazm vücudumu sarsarken haykırıyorum. Parmaklarım saçlarında, onu bana yaklaştırıyor ve beni diliyle sikerken bana karşı hırlıyor.

Vücudum durulduğunda ve inlemelerim dindiğinde, zayıf bacaklarım yüzünden tökezlemem için beni dikkatlice yere bırakıyor. Hayretler içinde ona bakıyorum. Daha önce de kendime dokunmuştum ama bir orgazmın *bu kadar* inanılmaz hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim.

"Odan nerede?" diye soruyor, elimi tutup beni duvardan uzaklaştırarak.

Onun birkaç adım önünde ilerliyorum, koridorda yatak odama kadar ona rehberlik ederken hâlâ elini tutuyorum. Dairem çoğu insanın sevecenlikle rahat diyebileceği bir yer. Küçük, her odayı dolduran bir eşya yığını var, ama neredeyse her duvarda yeterince uzun pencereler var, bu da gün boyunca daha büyük hissettirmek için yeterince ışık süzüyor. Dünyanın en lüks yeri olmayabilir ama ben dairemi seviyorum.

Alexei küçük ama düzenli yatak odama bakıyor ve beni yatağa yatırmadan önce gülümsüyor. Takım elbisesine bakınca, evinin benimkinden çok daha lüks olduğunu tahmin edebiliyorum. Bütün gece boyunca kartlarını göğsüne yakın tuttu. Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ondan hoşlandığımı, koruyucu olduğunu ve dilini inanılmaz derecede iyi kullandığını biliyorum. Ama gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama bunu öğrenmeye fazlasıyla istekli olduğumu biliyorum.

Alexei elbisemin arkasındaki fermuarı açıyor ve düzgünce çıkarıyor, sütyenimden başka bir şey giymeden yatakta önünde uzanmış bana bakıyor. Dik oturup sütyenimin düğmelerini açıyorum ve her santimimi görmesi için yana atıyorum. Beni incelerken derin derin nefes alıyor, açıkta kalan her et parçamı içiyor.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor Alexei kendi kendine.

Doğrudum ve gömleğinin düğmeleriyle oynamaya başladım, her yerini görebilmek için gömleğini yırttım. Tam da düşündüğüm gibi kaslı, ama zayıf ve göğsünde koyu sarı saç tutamları var. Parmaklarımı vücudunda gezdiriyorum, dokunuşumla kaslarını nasıl esnettiğini hissediyorum. Onları geri getirdiğimde

Parmaklarımı yavaşça pantolonunun bel bandında gezdiriyor, yavaşça düğmeye doğru hareket ettiriyorum.

Hiçbir zaman bekaretini mükemmel bir şekilde kaybetmeyi hayal eden bir kız olmamış olsam da, bunun nasıl bir şey olacağını düşündüm. Düşündüğüm hiçbir şey buna benzemiyordu. Bekaretimi sanal bir yabancıya vermeyi asla hayal edemezdim ve özellikle de bu kadar acil olduğunu asla hayal edemezdim. Alexei'ye *ihtiyacım varmış* gibi hissediyorum.

Pantolonunun düğmelerini açıp aşağı itiyorum, böylece sikini sonsuza dek serbest bırakıyorum. Onu görmek hayal ettiğimden farklıydı ama mükemmeldi. Uzun ve kalın, hafif bir kıvrımı var, heyecandan damlıyor. Elimi etrafına sarıyorum ve yavaşça ileri geri hareket ettirmeye başlıyorum. İlk kez bir yarağa dokunuyor olmama rağmen olabildiğince kendimden emin görünmeye çalışıyorum ama o gergin his yine midemde dalgalanıyor.

Alexei bana "Yatağa uzan," diyor ve ben de yön bulduğum için memnun bir şekilde dediğini yapıyorum.

Sırt üstü uzanıyorum, bacaklarımı ayırıyorum ki aralarında diz çökebilsin. Ağırlığı beni şiltenin üzerine sabitliyor ve altında kendimi rahat hissediyorum. Boyu benim en az iki katım ama yine de dikkatli. Kolları beni sımsıkı sarıyor ve ben onun elinden hiç ayrılmak istemiyorum.

"Lütfen nazik ol," diye fısıldıyorum, sikinin amımın hemen dışında gezindiğini hissederken.

Başını sallıyor ve gözlerimin içine bakıyor, bir yandan da kendini bana sürtüyor, sikini sularıyla köpürtüyor. Onu izlerken gergin bir şekilde dudağımı ısırıyorum, bacaklarımı daha da açıyorum. Eğiliyor ve beni öpüyor, ağzını boynuma indiriyor ve kendini bana karşı taşlarken derimi yalıyor.

Geri çekilip bana baktığında yüz ifadesindeki değişimi görebiliyorum. Düşünceleri içinde kaybolmuş ve şu anda benimle birlikte değilmiş gibi görünüyor. "Neyin var?" Elimle yanağını okşamak için uzanarak soruyorum.

"Benim gibi bir adamla birlikte olmamalısın," diyor Alexei, isteksiz bir iç çekişle altındaki bedenime bakarak. "Daha iyi birini hak ediyorsun."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Dürüst olmak gerekirse ondan daha iyi bir erkekle hiç tanışmadım, bu yüzden neden anlamıyorum. Bu gece mükemmeldi ve bunun çoğu onun sayesinde oldu.

"Alexei, sen neden bahsediyorsun?"

Bana bakıyor ve detaylandıracakmış gibi keskin bir nefes alıyor ama başını sallıyor. "Sadece pişman olacağından endişeleniyorum."

Gülümsüyorum ve başımı sallayarak hafifçe gülüyorum. "Bunun için endişelenme. Ben bunu istiyorum."

Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum ve onu öpüyorum, dudaklarının tadını bir kez daha alıyorum.

Kollarımı boynuna doluyorum ve ikimiz de yatağa geri düşüyoruz.

"Prezervatifin var mı?" diye sordum. "Eğer yoksa, çekmeceye bir tane olabilir. Üniversitem onları şeker gibi dağıtıyor. Bu geceye kadar hiç ihtiyacım olmamıştı."

Doğrulup yatağın başucundaki çekmeceye uzanıyor, renkli ambalajlar içinde rastgele birkaç prezervatif buluyor ve hızla bir tanesini sikine takıyor. Tekrar üstüme çıkması sadece bir dakika sürüyor. Kalçalarını ayarlayarak kendini yavaşça içime itiyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor ve ben onu içimde hissetmek için çaresizce başımı sallıyorum.

Aleti beni doldurduğunda nefesim kesiliyor, bu kadar direnç beklemiyordum. Alexei işi ağırdan alıyor, vücudum ona alışırken kendini sadece birkaç santim sokuyor. Hızını takdir ediyorum ve çok ağır nefes almamaya çalışıyorum çünkü acı çektiğimi düşünmesini istemiyorum. Acıyor, sadece biraz. En büyük rahatsızlık onun içimde yarattığı baskıdan kaynaklanıyor. Ancak, birkaç dakika sonra bu azalıyor ve sadece zevk hissediyorum.

Alexei sikinin geri kalanını içime soktuğunda kulağıma, "Çok darsın," diye inliyor. Hafifçe kayarak kendini dışarı çekip sürtünme yarattığında inliyorum. "Hoşuna gitti mi? Seni nasıl doldurduğumu seviyor musun?"

Bir yanıt beklemeden yavaşça kendini içeri ve dışarı itmeye başlar, her hareketinde daha az direnç gösterir. "Evet!" Sistemimde ecstasy haykırıyorum.

En çılgın fantezilerimde bile bu kadar iyi hissettireceğini hayal etmemiştim.

Alexei üstümdeyken kendini kaybediyor, ben altındaki şiltede kıvranırken uzun ve sert bir şekilde itiyor. Kendimi zor tutuyorum ve komşularımın muhtemelen boğazımdan kaçan her iniltiyi duymasının ne kadar utanç verici olduğunu düşünmüyorum bile. İnlediğimde Alexei'nin gözlerinin nasıl parladığını görebiliyorum ve daha fazlasını yapmak için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Sikini içimde ne kadar iyi hissedebildiğime şaşıyorum. O ittikçe sertleşiyor ve sertleşiyor ve yavaşladığında, nasıl zonkladığını ve patlamaya hazır olduğunu hissedebiliyorum. Kendini bırakmadan önce başka bir orgazm vücudumu yıkarken titrememi ve sarsılmamı bekliyor.

İkimiz birlikte boşalırken haykırıyor ve inliyoruz ve Alexei kontrolünü tamamen kaybediyor. Daha sert ve daha derin itiyor, bitirirken elleriyle kalçalarımı kavıyor.

İkimizin de işi bittiğinde yanıma uzanıyor ve yüzümü tutup öpmek için yaklaşıyor. Açlıkla kabul ediyorum ve uykuya dalmadan birkaç dakika önce başımı göğsüne yaslamak için dönüyorum.

Telefonumun çalma sesi beni uyandırıyor ve dün gece neler olduğunu hatırlamam bir anımı alıyor. Amelia hâlâ kollarımda, derin derin nefes alıyor ve saçları yüzünü kapatıyor. Elimi uzattım.

Bu anı bozmak istemediğim için komodinin yanına gidip telefonu susturdum.

Amelia uyanıkken çok tatlı görünüyor ama uyuduğunda yüzünde huzurdan başka bir şey yok. Şu anda onu rahatsız etmek suç olur. Amelia bana güveniyor. Tabii ki gerçekte kim olduğumu ya da her gün ne iş yaptığımı bilmiyor. Kimin için çalıştığımı bilmiyor.

Bunu öğrendiği an, kaçabildiği kadar uzağa kaçacağından hiç şüphem yok. Akıllı başında her kadın kaçır. Ama belki, sadece belki, bunu ondan saklayabilirim ve ikimiz birlikte olabiliriz. Bir kadınla birlikte olmayı hiç bu kadar çok istememiştim.

Bu benim için yepyeni bir duygu. Şu anda sahip olduğum şeyler için hayatım boyunca savaştım ve hemen yanımda yatan, uğruna savaşmam gerektiğini bildiğim başka bir şey.

Telefon tekrar çalıyor ve susturmak için elime alıyorum. Bu kez ekrana baktığımda arayanın patronum Dimitri olduğunu görüyorum. Beni bu kadar erken araması alışılmadık bir durum, bu yüzden önemli bir şey olması gerektiğini biliyorum. Dimitri her zaman geç saatlere kadar uyumayı ve işlerini akşam halletmeyi tercih etmiştir. En çok ilgimi çeken şey ise son vuruşumun üzerinden sadece dört gün geçmiş olması. Neredeyse hiç bu kadar yakın olmamıştı. Dimitri, bir cinayetten sonra kimsenin olmadığından emin olmak için sakinleşmek için zamana ihtiyacım olduğunu biliyor.

Telefonu susturuyorum ve isteksizce Amelia'nın elinden kurtulup parmak uçlarımda yatak odasından çıkıyorum. Küçük banyosuna girdiğimde kapıyı kapatıp telefona cevap veriyorum.

"Neden cevap vermedin?" Dimitri hemen sorar, sesinde belirgin öfke vardır.

"Meşguldüm. Ne istiyorsun?" Sesim kısık ve bunun beni ısırmak için geri döneceğini biliyorum.

"Senin için bir işim var. Detaylar Leonidas'ta. Bugün ona git." Bana telefonda söyleyememesi küçük bir sıkıntı ama neden böyle gizemli davrandığını anlıyorum. Bizim sektörde çalıştığımız için sırlarımızı elimizden iyi korumamız gerekiyor. Sürece fazladan birkaç adım eklemek, işlediğiniz suçlardan dolayı yakalanmamak için küçük bir rahatsızlıktır. "Ve Alexei, bunun mümkün olan en kısa sürede yapılmasını istiyorum."

Telefonu kapatmadan önce başka bir şey söyleme şansım olmuyor. Amelia'nın yatakta uyanık olup olmadığını bilmiyorum ama ne olursa olsun sifonu çekip ellerimi yıkayarak izimi kaybettirmeye çalışıyorum. Dar koridordan yatak odasına doğru yürüdüğümde yatakta uzanıyor, gözleri yarı açık ve gülümseyerek bana bakıyor.

"Hey," diye fısıldıyor halsizce. Battaniyeyi üzerine çekerek odadaki sabah soğuşunu silkeliyor. Örtünün altında hiçbir şey giymediğini biliyorum ve onu sıcak tutmaya yardım etmek için hemen yanına gidiyorum. "Gittiğini düşünmeye başlamıştım."

"Rüyamda görsem inanmazdım," diye cevap veriyorum, alnından öpüyorum ve yüzünü net bir şekilde görebilmek için birkaç tutam saçını tarıyorum. Her ne kadar telefon görüşmesinin anısını zihnimden uzaklaştırmaya çalışsam da yapamıyorum. Başka bir şey yapmadan önce programımda ne olduğunu bilmem gerekiyor. "İkimiz gidip kahvaltı etmeye ne dersin? Buralarda harika bir lokanta biliyorum."

Gülümsüyor, çenemi öpmeden önce parmaklarını göğsümdeki kasların tepe ve vadilerinde gezdiriyor. "Kulağa harika geliyor. Sanırım dün gece ikimiz de biraz meşguldük ve şimdi açlıktan ölüyorum."

"Öyle mi? Kesinlikle iştahın kabarmış," diye gülerek yataktan kalkıp çırılçıplak odanın içinde yürümesini izliyorum. Yatak başlığına yaslanıp şifonyerinden birkaç kıyafet almasını ve banyoya gitmesini izliyorum. Tüm sorumluluklarımdan kaçmak ve gün boyu onunla kalıp tutkuyla sevişmek için her şeyimi verirdim.

Onu yatağa itip göğüslerini ağzıma almayı ve altımda bir kez daha inlediğini duymayı düşündükçe sikim sertleşiyor. Biraz sakinleşmek ve kıyafetlerimi tekrar giymek için patronumla yaptığım telefon görüşmesini aklıma getirmek zorunda kalıyorum.

Lokantaya gittiğimde tek yapmam gereken Leonidas'tan bilgi almak. Ondan sonra günün geri kalanını Amelia ile geçirebilirim.

Üzerinde bol bir kot pantolon ve daha formda olması için arkadan bağladığı büyük boy bir bant tişörtle odaya geri dönüyor. Vücudunun neredeyse hiçbir yeri açıkta değil, yine de bu bana şimdiye kadar baktığı en seksi haliydi. Rahat ve konforlu ama giyişinde sevimli bir şeyler var.

"Hazır mısın?" Ona doğru ilerleyip dudaklarına bir öpücük kondurarak soruyorum. Öpücüğümün hızlı olmasını istemiştım, ama elimde olmadan oyalanıyor ve hâlâ ağzında olan diş macununun tadını çıkarıyorum.

İsteksizce birbirimizden ayrılıyor ve onunla birlikte arabaya gitmeden önce tüm eşyalarımı alıyorum. Kapıyı açıp ona doğru yaklaştığımda gülüyor, hala bu centilmenlikle eğleniyor.

"Lokantanın yakınlarda olduğunu söylediğini sanıyordum?" Amelia yaklaşık yirmi dakika geçtiğini ve hala orada olmadığımızı fark ettiğinde sesi hala hafif ve eğlenerek soruyor.

Cumartesi sabahı kahvaltısı için uğrayabileceğimiz onlarca restoranın önünden geçtik bile. Eminim hepsinin kendine has lezzetli kahvaltı spesiyalleri vardır ama hiçbirinde benim ihtiyacım olan şey yoktu.

"Ne kadar uzakta yaşadığınızı yanlış hesaplamış olmalıyım," diyerek omuz silkiyorum.

Yolun geri kalanında sohbet ediyoruz, gittiğimiz yerler hakkında konuşuyoruz ve bir noktada şehir merkezinde açılan bazı yeni restoranlara birlikte gitmek için geçici planlar yapıyoruz. Amelia ile geleceğe yönelik planlar yapma fikri hoşuma gitse de aklım başka şeylerle meşgul.

Hayatımın çoğunda Dimitri için çalıştım. Petersburg'da açlıktan ölmek üzere olan bir çocukken, Marcus ve benim için yiyecek artıkları toplamaya çalışırken buldu beni. O çaresizlikten faydalandı ve beni şu an olduğum adam haline getirdi. İyi maaş alsam ve işim bazı kolaylıklar sağlasa da tehlikeli.

Şimdiye kadar hiç koruyucu bir şeyim olmamıştı. Eğer Amelia ile bir gelecek istiyorsam, bu şekilde devam edemem. Eve gelmem mi gerekiyor?

ve bunu ondan saklamam mı gerekiyor? Eve geldiğimde ne söylemem gerekiyor? Bana günümün nasıl geçtiğini soruyor.

Onunla başka bir randevuya çıkma fikrini aklımdan bile geçirmeden önce bu durumdan bir çıkış yolu bulmam gerekecek. Ama şu anda, hala burada benimle birlikteyken ve gerçekte kim olduğumu bilmiyorken, ikimizle bir gelecek fikrinin tadını çıkarmak istiyorum.

Leonidas'ın sahibi ve müdürü olduğu Uptown Diner'a giriyoruz ve Amelia ben ona kapıyı açmaya fırsat bulamadan arabadan atlıyor. Sanki bunun bir yarışma olduğuna kendi başına karar vermiş gibi kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Gülüyorum ve birlikte içeri girerken elini tutuyorum.

Bir kabine oturuyoruz ve ben hemen Leonidas'tan bir iz var mı diye odayı tarıyorum. Çok sayıda tanıdık yüz var - Leonidas ve Dimitri için çalıştığını bildiğim ve zaman zaman karşılaştığım insanlar. Rus mafyası bu lokantanın sahibi olsa da, burada gerçekte neler olup bittiği hakkında hiçbir şey bilmeyen pek çok müşterisi var.

"Buraya ne tavsiye edersiniz?" Bir garson masaya gelip bize menüleri uzattıktan sonra Amelia bana soruyor.

Doğrusu, burada hiç yemek yemedim. Normalde içeri girip hemen Leonidas'ın ofisine gider ve Dimitri'nin bıraktığı zarfı alırım. "Fransız tostı inanılmaz," diye yalan söylüyorum, Leonidas'ın Fransız tostı kadar basit bir şeyi nasıl idare edeceğini bildiğini varsayarak. "Tuvalete gitmem gerekiyor. Servis görevlisi döndüğünde benim için sipariş verebilir misiniz?"

Amelia başını sallıyor ve menüyü incelerken bana gülümsüyor, gitmemin gerçek nedeninden habersiz. Onun dikkatinin dağılmasından yararlanıp arka ofise doğru ilerliyorum. Kapıyı çalmadan ofisinin kapısını açıyorum ve başını kaldırıyor, küçük tel çerçeveli gözlükleri burnunun üzerine eğilmiş, iri vücudunun geri kalanıyla tezat oluşturacak şekilde neredeyse minyatür gibi görünüyor.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu," diyor Leonidas alaycı bir tavırla ve masasındaki kâğıtları karıştırarak bana bir zarf uzatıyor. Ziyaretlerimiz arasında genellikle birkaç hafta oluyor, o yüzden bu alışılmadık bir durum.

"Bunun için neden benim yerime başka bir varlığı kullanmadığını anlamıyorum." Zarfı açtım ve içinden düzgünce katlanmış bir kâğıt parçası çıkardım. Boris Von Erich, son vurduğum kişinin kardeşi. Dimitri bu gece Amsterdam gezisinden döndüğünde onun öldürülmesini istiyor.

İçimi çekiyorum ve Amelia'nın yanına dönmeden önce Leonidas'a başımı sallıyorum. Zarfı pantolonumun kemerine sokuyorum ki görmesin.

onunla masaya oturmadan önce. Menüler gitmişti, bu yüzden sipariş verdiğini varsayıyorum.

"Fransız tostı da aldım," diyor Amelia, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle kollarını önünde kavuşturarak. Az önce zarfın üzerinde yazanları okumanın verdiği stres onu görünce yok oluyor ve ben de gülümsüyorum. "Pekâlâ, sanırım bana biraz kendinden bahsetme sırası sende."

Duraksıyorum, ona ne söylemem gerektiğini düşünüyorum. Gözlerim içgüdüsel olarak odayı tarıyor, etrafımda herhangi bir tehlike işareti arıyor. Sohbetle dikkatli olmak istiyorum ama alışkanlıklarım beni biraz geri çekiyor.

"Sanırım anlatacak pek bir şey yok. Finans sektöründe çalışıyorum ve şehrin hemen dışındaki Greenwood Village'da yaşıyorum," diye yalan söyleyip omuz silkiyorum. "Dürüst olmak gerekirse oldukça sıkıcı bir adamım."

"Buna bir an bile inanmıyorum," diyor Amelia, elini masanın diğer tarafına uzatıp benimkini tutarak. "Eğlenmek için ne yaparsın?"

Bir an için cevabı düşünüyorum, standart sıkıcı seçeneklerden bazılarını vermeyi düşünüyorum. Bir şey söyleyemeden gözlerim tezgâhta oturan tanıdık bir yüze takılıyor. Oliver Friedman, bölgedeki dedektiflerle çalıştığı bilinen tam bir sıçan. Bilgi sattığını fark etmeden önce Dimitri için küçük işler yapıyordu.

Onu öldürmek, bir nehre atmak ve sonsuza kadar dibe batmasına izin vermek istedim. Dimitri bunun biraz fazla şüpheli görüneceğini düşündü, biz de yaşamasına izin verdik. Sadece bir daha bizim gibi biriyle iş yapmaması için kara listeye alındı. Artık hiçbir gelir kaynağı olmadığı düşünüldüğünde, bunun yaşam kalitesi üzerinde kesinlikle olumsuz bir etkisi oldu.

Amelia ve bana doğru yürüdüğünü gördüğümde midem bulanıyor. Bu fare ne istiyor olabilir ki?

Amelia ona baktığını fark ediyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Arkadaşın mı?"

"Öyle," diye bir kez daha yalan söylüyorum. Ayağa kalkıyorum ve Oliver sabahımı Amelia ile mahvetmeden önce onunla yarı yolda buluşuyorum.

"Alexei, uzun zaman oldu," diyor Oliver, sanki eski dostmuşuz da bana ve tanıdığım herkese sayısız kez ihanet etmemiş gibi elini omzuma vurarak. "Ben de seni aramak istiyordum. Dostumuz Dimitri nasıl?"

Amelia'nın yüzümdeki kızgın ifadeyi görmemesine sevinerek ona ters ters bakıyorum. "Neden bu konuşmayı başka bir yerde yapmıyoruz?" Riske atamam

Amelia tek kelimesine bile kulak misafiri oluyor. Oliver omzumun üzerinden ona bakıyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Birinin onaylamayacağından mı korkuyorsun?"

Başka bir şey söyleyemeden onu kolundan tutup dışarı sürüklüyorum. Amelia'yla sahip olduğum şey, onun gibi bir pisliğin mahvedemeyeceği kadar güzel. Onu lokanta ile bir vergi muhasebesi işinin arasındaki sokağa götürüp tuğla duvara dayadım.

"Ne halt ediyorsun sen?" Kendimi sakinleştirmeye çalışırken yumruklarımı sıkarak ona bağıryorum. Her ne kadar onu eşek sudan gelinceye kadar dövmek istesem de, yumruklarımın derisi parçalanmış ve kıyafetlerim kan içindeyken lokantaya geri dönemem.

"Sadece konuşmak istedim," diye bağıryor Oliver bana, bir anda ortadan ikiye ayırabileceğim cılız bir daldan başka bir şey olmamasına rağmen omurgası dik duruyor. "Dimitri'ye bana biraz iş vermesini söylemeni istiyorum."

"Peki bunu neden yapayım ki? En son onun için bir iş yaptığında bize ve birlikte çalıştığın herkese kazık attın," diyorum başımı sallayarak ve inanamayarak gülerek.

"Çünkü az önce o güzel küçük şeyle yürürken gördüm ve ikimiz de çok tehlikeli insanlar tanıyoruz." Oliver sararmış dişlerini göstererek bana gülümsüyor. Midem bulanıyor ve gözlerim öfkeyle doluyor.

Şu anda cidden Amelia'yı tehdit mi ediyor? Dimitri'nin gözüne tekrar girebilmek için bana şantaj yapıyor.

Bu adam düşündüğümde daha aptalmış.

Harekete geçmeden önce düşünmüyorum ama yumruklarımın kafatasının kemiklerine çarpması beni rahatlatıyor. Öfke bedenimde büyüyor ve kendimi kontrol edemiyorum. Bir yumruk yedi yumruğa dönüşüyor ve Oliver yerde, ona doğru gönderdiğim her darbeyi umutsuzca engellemeye çalışıyor. Kan kaybediyor ve bu beni sadece devam etmem için cesaretlendiriyor.

"Seni pislik herif!" Ona bağıryorum, bugün buraya gelmeye cüret ettiği için kızgınım ama Amelia'yı tehdit ettiği için daha da kızgınım.

Durmam için yalvarıyor ve ben ona bir darbe daha indirmeden duruyorum. Altımdaki zavallı adama bakıyorum, midemde hastalıklı bir his var. Kızgın olmayı sevmiyorum. İnsanlara saldırmayı sevmiyorum ama de yapıyorum. Bildiğim tek şey bu.

"Eğer bir daha buraya gelirsen, seni tereddüt etmeden öldürürüm. Anladın mı?"

Bana başını sallıyor ve ben de onu bırakıp ayağa kalkıyorum ve arkamda bıraktığım dağınıklığa bakıyorum. Amelia çok uzun süre yok olduğumu fark etmeden önce içeri dönmem gerekiyor.

Ne yazık ki, içeri dönmek için sokağın sonuna doğru baktığımda, Amelia'nın orada, Oliver'ın parçalanmış bedeninin üzerinde dururken dehşet içinde kocaman gözlerle beni izlediğini görüyorum.

Bu *tam da* olmasını istemediğim şeydi.

M Midem bulanıyor, dönüyor ve hasta olacakmışım gibi hissediyorum. Dizlerimin bükülmesini, yere yığılmamı, ağlamamı ve kusmamı engellemek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor.

Tanımadığım biriyle vakit geçirdiğim için başıma gelen .

Bu adamla yattığıma inanamıyorum. Beni öpmesine, bana dokunmasına izin verdim; bu adamın içime girmesine izin verdim. O bir canavar.

Kendimi daha fazla tutamıyorum ve titreyen bacaklarım beni taşıyamadan yere düşüyorum. Yanımdaki duvarı destekliyorum, boğazımda safra yükselirken tuğlaların elimde ne kadar soğuk hissettirdiğine odaklanmaya çalışıyorum.

Alexei yanıma koşuyor ama onu itiyorum, yakınımda olmasını istemiyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve durumu anlamaya çalışıyorum.

Masada oturuyordum ve birkaç dakika geri gelmedi. Yemek geldi, inanılmaz kokuyordu ve onunla paylaşmak istedim. İkimiz de Fransız tostı sipariş ettik, ancak benimki tatlı ve ekşi arasında mükemmel bir uyumla tattığım ev yapımı bir marmelatla geldi. Birkaç dakika dönmesini bekledim ama dönmedi.

İşte o zaman onu aramaya karar verdim. Randevumuz vardı ve dışarıda biriyle konuşmaya gitti. Garip olduğunu düşünmüştüm ama o adamın orada olmasını beklediğini sanmıyordum. Dün gece olanlardan sonra, sabahı onunla geçirdiğim için mutluydum. Bekâretimi Alexei'ye vermekle doğru bir karar verdiğimi hissettim.

Onu dışarıda göremedim, bu yüzden onu bulmayı umarak biraz dolaştım. Arabası hâlâ bıraktığı yerde duruyordu. İşte o zaman lokantanın yanındaki ara sokağı gördüm. En çılgın rüyalarımdaya bile Alexei'nin güpegündüz silahsız bir adama saldırdığını göreceğimi hayal edemezdim.

Adam karşılık vermeye çalıştı ama faydası olmadı. Alexei ona acımasızca saldırıyor, darbeler arasında bir an bile rahat bırakmıyordu. Olduğum yerde donup kalmıştım. Hareket edemiyordum ve zorlukla nefes alabiliyordum.

Sonra o gözler benimkilere kilitlendi ve karşımda bir yabancının durduğunu gördüm. Alexei'nin gizemli olduğunu zaten biliyordum. Dün gece ona kendim hakkında çok şey anlattım ve o da bana kendisi hakkında fazla bilgi vermeden dinledi. Geriye dönüp baktığımda, belki de bu bir kırmızı bayrak olmalıydı.

Onun koyu mavi gözlerinde sıcaklık ve rahatlık bulmaya gelmiştim. Ama onu başka bir adamın kanına bulanmış, sert, karanlık gözlerini dolduran o hayvani içgüdüyle bana bakarken görmek beni hasta etti.

"Dokunma bana!" Şimdi geri çekilmeye çalışırken ona söylüyorum. Ellerinde hâlâ kan var ve bunu yakınımda istemiyorum. *Onu* yakınımda istemiyorum. "Ne yaptın sen?"

Ağzını açıyor ama bir şey söylemiyor. Ya da belki de söylüyor ama ben beynime hücum eden kan yüzünden duyamıyorum. Gitmem gerekiyor. Bu adamdan olabildiğince uzağa kaçmalıyım. O tehlikeli biri. O bir hayvan.

Arkamı dönüp gitmeye çalışıyorum ama omzumdan tutup beni durduruyor. Başımı çevirip ona dik dik bakıyorum, kolumu çekmeye çalışıyorum ama o çok güçlü.

"Amelia, açıklayabilirim," diyor, beni bir kelime söyleyebilecek kadar sakinleştirmeye çalışarak. Sürekli ondan kaçmaya çalıştığımda beni daha sıkı kavırıyor. "Gitmene izin veremem! Az önce gördüklerinden sonra olmaz."

Göğsümde bir taş oluşuyor ve mideme iniyor. Sözleri çok açık. Yaptığım şeyi görmemeliydim ve kimseye söylemediğimden emin olacak. Bu beni öldüreceği anlamına mı geliyor, bilmiyorum. Ama ona güvenerek büyük bir hata yaptığımı biliyorum.

"Kimseye söylemeyeceğim, yemin ederim," diye yalvarıyorum, dehşetten gözlerimden yaşlar akıyor.

Bir canavarla yattın.

Alexei beni sakinleştirmeye çalışarak, "Sana zarar vermeyeceğim," diyor.

Bir canavarla yattın.

"Lütfen, bırak gideyim." Ne kadar yalvarsam da beni daha sıkı tutuyor.

Kaçmak için bir yol düşünmeye çalışırken duymazdan geldiğim bir şeyler söylüyor. Arkasında, yerde yatan adamın yavaşça dizlerinin üzerine çöktüğünü görüyorum. Sessiz ve gözleri benimkilere kilitlenmiş, ama ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Bu durumdan kurtulmak için tek umudum o olabilir.

Ayağa kalkarken sendeliyor ama yavaşça Alexei'ye doğru ilerliyor ve cebindeki bir şeye uzanıyor. Bir an sonra bunun bir sustalı olduğunu fark ediyorum, uzun ve keskin ve Alexei'ye saldırmaya hazır.

Bir parçam Alexei'yi bıçaklamasını ve buna bir son vermesini istiyor, böylece ben de gidebileceğim. Ama onun ölümünü izleyemem. Gördüğüm onca şeyden sonra olmaz.

"Alexei, arkanda," diyorum diğer adam saldırmadan önce.

Her şey bir bulanıklık içinde gerçekleşiyor. Adamın Alexei'ye ara sokakta üzerine atlamasının intikamını almak için saldıracağını düşünüyorum ama gözleri bana yapışmış. Bana doğru hamle yaptı, bıçağı elindeydi. *Bana* saldırmaya çalışıyor. Onu ara sokakta neredeyse öldüren adama değil.

Alexei araya giriyor ve bana fazla yaklaşmadan onu yere deviriyor. Adamın tekrar yere düşmesini ve bıçağın elinden kayıp gitmesini iri gözlerle izliyorum. Alexei bıçağı betondan kapıyor ve tereyağı keser gibi adamın etine batırıyor. Bıçağı çekip çıkarıyor ve bir kez daha batırıyor.

Bacaklarım tamamen iflas ediyor ve yere düşüyorum, Alexei'nin bıçağı bir kez daha çekip katladığını ve adamın etrafında kan birikirken cebine koyduğunu izlerken altımda bu kadar sağlam olması neredeyse beni rahatlatıyor.

Etrafımdaki her şey aynı anda hem durgun hem de hızlı. Alexei adama bakıyor, nabzını kontrol ediyor, sonra yumruğunun yanıyla tuğla duvarı yumruklamadan önce başını sallıyor. Kollarına yayıldığını tahmin ettiğim acı onu korkutmuyor gibi görünüyor ama yine de bir şeylere vurmaya alışık olduğundan eminim.

Yanımda yere diz çöküp duymadığım bir şeyler söylemeden önce bir çağrı yapıyor. Boş gözlerle ona bakıyorum, az önce gördüğüm her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum.

Saniyeler sonra gibi gelen ama çok daha fazla olması gereken bir süre sonra birkaç adam daha gelir ve cesedi restorana taşırlar. Adamdan geriye hiçbir iz bırakmadan kanı betondan temizlemeye başladılar. Birçoğu meraklı ifadelerle bana bakıyor, benim de bir sorun olup olmayacağımı merak ediyorlar.

Alexei önümde duruyor ve bana dikkat etmediklerinden emin oluyor.

Ceset gittiğinde ve her damla kan temizlendiğinde, bazı adamlar her şeyi aldıklarından emin olmak için sokakta UV ışıkları parlatıyor. Belli ki bunu daha önce de yapmışlar.

Onlar bunu yaparken Alexei kolumdan tutup beni kaldırıyor. Koluma baktığımda ellerinden akan kanın en sevdiğim tişörtümün kolunu lekelediğini görüyorum ve bu bana bugün burada tanık olduğum her şeyi hatırlatıyor.

Beni arabasına kadar götürdü ve içeri girdik. O benim için emniyet kemerini bağlarken hiçbir şey söyleyemiyorum. Yola çıkıyoruz ama nereye gittiğimizi bilmiyorum ve sormak da aklıma gelmiyor. Bir yanım camdan dışarı bakıp geçtiğimiz yerleri not etmek istiyor ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Az önce bir adamın ölümünü izledim. Hayattaydı ve şimdi değil. Her anını gördüm.

Arabayı küçük, düzenli çimenleri olan bir apartman dairesinin önüne park ediyoruz. Alexei'nin evi olduğunu tahmin ediyorum. Küçük daireme geri dönmek için her verirdim, yatak odamda battaniyelerin altında büzülmüş, bunu hayal ediyordum. Keşke uyandığımda bunun bir kabustan başka bir şey olmadığını anlayabilseydim.

Ama Alexei arabamın kapısını açıyor, artık çok daha az takdir edilen bir jest ve beni arabadan çıkarıp içeri götürüyor.

Yattığım adamın, bekaretimi kaybettiğim adamın bir adamı öldürmesini izledim ve şimdi beni evine getiriyor. Benim için ne sakladığını bilmiyorum ama iyi bir şey olamaz.

Iyaptığım kadar kötü batırdığıma inanamıyorum. Amelia'yı kanepeye oturtup elimle sırtında küçük bir daire çizirken tek düşünebildiğim bu. Kendini kapatıyor, şoktan neredeyse konuşamıyor. İşim gereği her gün böyle şeyler görüyor olabilirim ama bu yeni bir şey.

Onu.

Onu bir şeye maruz bırakmak isteyeceğim son şeydi.
Beni nasıl affedebilir ki?

"Amelia, konuş benimle," diyorum yüzüncü kez, onu içinde bulunduğu şoktan çıkarmayı umarak. Benimle konuşmasına ihtiyacım var. Bana bağırırsın ve hayatında tanıdığı en büyük canavar olduğumu söylesin. Belki olanları açıklayabilirsem, beni affetmenin bir yolunu bulabilir.

Belki de sadece hayal görüyorumdur.

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra ona banyoya kadar rehberlik ediyorum. Banyo lavabosuna yaslanmış, gömleğinin kolundaki kan lekesine bakıyor. Ne düşündüğünü sadece hayal edebiliyorum ve bununla yüzleşmesine yardımcı olmak için her şeyi yaparım.

Yere diz çöküyorum ve biraz ılık su çekmek için elimi küvetin su musluğunun altına tutuyorum. Amelia kendi kafasının içinde o kadar kaybolmuş ki ne olduğunu anlamıyor. Onu soyuyorum ve bana karşı koymak için hiçbir şey yapmıyor. Tüm kalbiyle itaat ediyor. Bunu yaparken aklından neler geçtiğini merak ediyorum, ama bu düşünce midemi bulandırıyor, bu yüzden onu uzaklaştırıyorum.

Benim yardımımıla küvete oturuyor ve top gibi kıvrılmasını izliyorum. Etrafındaki sıcaklık gözlerine yeniden hayat veriyor gibi görünüyor ve bana tiksintiyle bakıyor. Ellerimi suya sokuyorum ve bir beze biraz sabun sürüp cildinde gezdiriyorum, suyun sıcaklığının belli ki hissettiği kızgınlığın bir kısmını temizlemesine izin veriyorum.

"Onu neden dövdün?" Amelia gözyaşlarına boğulmak üzereyken sesi çatlayarak soruyor. Önce benden uzağa bakıyor ve cevap verirken yüzünü tutup kendime çevirme isteğimle savaşmak zorunda kalıyorum.

Artık ona yalan söylemediğimi bilmesini istiyorum. Aptalca bir karar olabilir ama benim hakkımdaki gerçeği bilmesini istiyorum. Zaten en kötü halime tanık oldu. Eğer ona açıklayabilirsem, belki anlayabilir. Belki de geleceğimiz için umut vardır.

"Tüm bunları kabullenmenin çok zor olacağını biliyorum-"

"Sadece gerçeği istiyorum Alexei," diye araya giriyor, sulu gözlerle bana bakıyor. "Lütfen. Bana en azından bu kadarını borçlusun."

"Biliyorum." Başımı sallayıp gözlerinin içine bakarken el bezini suya daldırıp sırtında gezdiriyorum, parmaklarımın altında teninin ne kadar yumuşak ve ipeksi olduğunu hissediyorum. Keşke bu farklı olabilseydi. Keşke burada onunla birlikte olabilseydim, af dilemeye çalışmak yerine romantik ve samimi bir anın tadını çıkarabilseydim. "Sana gerçeği söylüyorum. Rusya'da büyüdüm ve hiçbir şeyim yoktu. Ağzıma attığım her kırıntı, kışın beni sıcak tutan her giysi için savaşmak zorundaydım. Dimitri olmasaydı ölebilirdim. Beni kurtardı ama beni bir katil olarak eğitti. Şimdi onun için çalışıyorum."

"Ve onun için insanları mı öldürüyorsun?" Sesi birkaç oktav daha yüksek, söylediklerimden korktuğu belli. Aklındaki soruları görebiliyorum. Daha önce benim bir canavar olduğumu düşünüyordu, ama böyle bir şeyi ilk kez yapmadığımı bilmek onun için farklı bir resim çiziyor olmalı.

"Evet. Ben bir tetikçiyim, suikastçiyim, adına ne dersiniz deyin." Yüzümü incelerken gözleri boş, söylediklerimin doğru olup anlamaya çalışıyor. Gözlerinde bir şey değişiyor ve bunun düşündüğü başka bir şeyden daha iyi olduğunu düşündüğünü anlıyorum. "Dimitri Rus mafyasında bir Don. Benim için bir baba gibidir ve onun için işler yaparım."

"Kaç kişi?" Cevabımı beklerken gözlerini yine benden kaçırıyor, bunu zar zor hazmedebiliyor.

Bir an duraksıyorum ve başımı sallıyorum, küvette kıvrılırken onu daha fazla yıkıyorum. "Buna verecek bir cevabım yok. Sayısını unuttum."

Bana dönüp bakıyor ve kocaman gözlerindeki içine kapanık bakışı görüyorum. Şimdi titriyor, olmanın verdiği endişeyle titriyor. "Sayısını unuttuğun kadar çok insan mı öldürdün?"

Sesi dehşetle doluyor ve midemde hastalıklı bir his belirliyor. "İşimden hiç zevk almıyorum. Eğer bu olmasaydı, ölmüş olurdum."

"Ama sen insanları öldürüyorsun," diye tekrarlıyor Amelia, kendimi korumak için başka insanları öldürmeye karar vermemem gerektiğini vurgulayarak. Gerçi koruduğum sadece kendim değildim. Marcus her zaman benim himayem altındaydı ve yaptığım şeylerin çoğu onun içindi. Eğer ben sokaklarda hayatta kalmakta zorlanıyorsa, bu onun için astronomik derecede daha zordu. Ama şu anda onun hakkında bir şey bilmesine gerek yok.

"Benim bir tür canavar olduğumu düşündüğünü biliyorum ama sana zarar verecek hiçbir şey yapmam." Gözlerinde boş bir bakışla bana bakıyor, söylediklerime inanması gerekip gerekmediğinden emin değil. Endişesi için onu suçlayamam. Onun yerinde olsaydım, ben de kendimi tehlikede hissederdim. "Orada olanlar sadece Oliver yüzünden oldu-" Adını söylediğimde yüzünü buruşturuyor, sanki öldürüldüğünü gördüğü kişiye bir isim vermek her şeyi daha da kötüleştiriyormuş gibi. "Seni gördüğü için bana şantaj yapmaya çalışıyordu. Onun gibi insanlar tehlikelidir ve sana zarar vermekle tehdit etti. Bunun olmasına izin veremezdim. Onu orada bırakacaktım ama sonra sana saldırdı ve ben de kontrolümü kaybettim."

Gözleri hafifçe yumuşadı, söylediklerimde bir anlam görüyordu. Yaptığım şeyden memnun olmayabilirdi ama benim yerime ona saldırdığını gördü. Eğer ben araya girmeseydim, şu anda ölmüş olabilirdi. Onu sadece kısa bir süredir tanıyorum ama iyi olduğundan emin olmak için her şeyi yaparım. Tüm bu durumu tekrarlamak zorunda kalsaydım, yapardım çünkü diğer ucundan kurtulacağını biliyorum.

Küvetteki su soğuyor ve o titriyor. Ayağa kalkıp dolaptan kabarık bir havlu alıyorum ve küvetten çıkmasına yardım etmek için elimi uzatıyorum. Havluyu etrafına sarıp içine sokuyorum ve etrafındaki sıcaklıkla oturmasına izin veriyorum.

"Gördüklerimi kimseye anlatmayacağım. Lütfen eve gidebilir miyim?" Sesindeki korku geri geldi ve kalbim onun için acıyor.

Banyo kapısını açıyorum ve onu yatak odama doğru götürüyorum, bir elimi sırtının ortasına koyarak onu oraya yönlendiriyorum.

"Bunun şu anda iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Dolabımdan bir tişört ve kalın bir eşofman altı alıp ona verdim ve giyinmesine izin verdim.

Oturması için yatağın kenarına vurmadan önce. Pantolonunu giyiyor ve bana katılmadan önce tişörtünü giymek için benden uzaklaşıyor. "Bir film izleyip kafanı dağıtmaya ne dersin?"

Başını sallıyor ve ben de başucumdaki çekmecedeki kumandayı alıyorum, böylece Netflix'te gezinebiliyor ve izlemeye değer bir şeyler bulabiliyor. Yatağa yaslanıp ayaklarını uzatıyor, ben de yanına oturup daha rahat hissetmesi için televizyon izlemeye çalışıyorum. Yanımda ne kadar endişeli olduğunu hissedebiliyorum ve güvenini tamamen geri kazanmanın kolay olmayacağını biliyorum ama denemeye hazırım.

I film boyunca odaklanamadım. Ne hakkında olduğunu, kimlerin oynadığını ya da hangi yüzyılda çekildiğini söyleyemezdim. Alexei filmi koymak istedi ve benim de uymaktan başka çarem yoktu. Şimdi bitti, ben Sevindim. Artık hikâyenin kıvrımlarına ve dönüşlerine dikkat ediyormuş gibi yapmak zorunda değilim. Gördüklerimi aklımdan çıkarmamı nasıl bekliyordu?

O böyle şeylere alışkın olabilir ama ben değilim. Benim bir kalbim var, onun yok.

Sanki onun iki farklı versiyonunu tanıyor gibiyim. Kafede bana çıkma teklif eden adam tam bir beyefendiydi. Düşünceli ve nazikti ve beni tanımamasına rağmen bana değer veriyordu. Ondaki nazik ve sakın bir şey, diğer erkeklerin çoğunun yapmadığı bir şekilde hayata saygı duyuyor gibi görünmesini sağladı.

Ama şu an tanıdığım adam neredeyse hiç insan değil. O bir hayvan, bir canavar. Kiralık bir silah - en azından silah kullandığını varsayıyorum. Bir parçam, kurbanlarla yakın ve kişisel olmak isteyip istemediğini merak ediyor, sadece gözlerinden akan yaşamı izlemek için. Onun hakkında *hiçbir şey* bilmiyorum.

Bekaretimi ona kaybetmeye nasıl bu kadar istekli ?

Sanırım kız kardeşimden pek şey öğrenemedim.

Bir sürü pislik ve dolandırıcıyla çıkmış olabilir ama bildiğim kadarıyla hiçbir katille çıkmadı. Sanırım boktan erkekler konusunda piyangoyu kazandım.

"Biraz uyumalıyız," diyor Alexei, battaniyeleri altından çekerek ve bana da aynısını yapmamı işaret ederek.

Burada kalamam. Benim için ne planladığını ya da kiminle çalıştığını bilmiyorum. Eğer bu Dimitri denen adam benim olay yerinde olduğumu biliyorsa, ben de sokaktaki adam gibi yarım kalmış bir iş olabilirim.

Ama şu anda Alexei'ye itaat etmekten başka seçeneğim yok. Benden daha iri ve bıçak kullanmayı biliyor. Eğer bundan kurtulma şansım varsa, onu hazırlıksız yakalamalıyım. Bu yüzden battaniyenin altına girip yüzümü ondan uzağa dönüyorum. Gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yapıyorum.

"Bunu sabah konuşabiliriz, değil mi?" Alexei arkamda bir dirseğe yaslanmış beni izlerken soruyor.

"Elbette. Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım var." Gözlerimi kapatıp uyumaya çalışıyormuş gibi yaparken gözlerini yüzümde hissedebiliyorum.

Bir süre arkamda huzursuz, ayağını çarşafa vuruyor ve dönüp duruyor. Sonunda bir kolunu belime doluyor ve beni kendine yakın tutuyor. Tenime sürtünen elin az önce bir can alan el olduğunu düşündükçe tüylerim diken diken oluyor. Bir sonraki can alanın ben olabileceğimi düşündükçe daha da kötü oluyorum.

Bir süre sonra kolunun gevşediğini hissediyorum ve yaklaşık bir saat boyunca, bir plan oluştururken tamamen hareketsiz bir şekilde bekliyorum. Tek planım kolunun altından sıyrılıp kaçmak. Dikkatli olmalıyım ki onu . Uyanır ve beni kaçarken yakalarsa ne olacağını sadece Tanrı bilir.

Tanrım, nerede yaşadığımı biliyor. Kız kardeşimin nerede yaşadığını biliyor. Oradan, annemin nerede yaşadığını öğrenmesi sadece bir taş atımı uzaklıkta. Bu adamdan nasıl kaçabilirim ki?

Beni takip etme ve sırf bana ulaşmak için ailemi öldürme ihtimalini düşünerek paniklemeye başlıyorum. Belki de kalmalıyım? Arkama yaslanıp bunun olmasına izin veremem.

Uykusunun ne kadar derin olduğunu anlamak için yatakta hafifçe test ediyorum. Kolunu dürterek birkaç kez hareket ettiriyorum ama uyanacak gibi görünmüyor. Arkamdaki ağır nefes alış verişini hâlâ duyabiliyorum ve onu uyandırmadan elinden kurtulabileceğimden eminim.

Tam da bunu yapıyorum. Kolundan sıyrılıp usulca yatağın yanında yere düşüyorum ve parmak uçlarımda yatak odasının kapısına doğru giderken nefesimi tutuyorum. Kapıyı sadece ihtiyacım olduğu kadar açıyorum, küçük bir aralıktan içeri giriyorum ve kapandığında gıcırdamaması için açık bırakıyorum. Koridora çıktığımda hızımı artırıp koşmaya başlıyorum ve ön kapıyı arıyorum.

Merdivenlerden iniyorum ve bir basamak ağırlığının altında inerken irkiliyorum. Duyup duymadığını görmek için durmuyorum. İlerlemeye devam ediyorum.

Ön kapı görüldüğünde adımlarımı hızlandırıyorum, kalbim kaburgalarımın çarparken elimi pirinç tokmağa uzatıyorum. Kapıyı bir aralık açıyorum, gecenin soğuk havasının sıcak eve doluştuğunu ve umudun bedenime dolduğunu hissediyorum.

İçinden sıvışacak kadar açmadan, başımın üzerindeki bir el tahtaya çarparak kapıyı kapatıyor. Alexei'yi arkamda hissediyorum ve başımın belada olduğunu anlıyorum. Kolumdan tutup beni çeviriyor, sırtım tahtaya yapışıyor. En son ne zaman bu pozisyonda olduğumuzu, beni duvara yapıştırdığını düşünmemek elde değil. O zaman çok daha farklı biriydi.

"Neden gidip bunu yapmak zorundaydın ki?" Alexei hayal kırıklığı içinde başını sallayarak soruyor. Gözlerinde isteksiz bir ifade var, sanki istemediği bir şeyi yapmak zorunda kalacakmış gibi. Bu fikir midemi bulandırıyor. "Şimdi seni cezalandırmak zorunda kalacağım."

Bir an için kalbim duracakmış gibi hissediyorum. Dizlerimin bağı çözülüyor ve kontrolsüzce titriyorum. İşte bu kadar. Beni öldürecek. Çok şey biliyorum, kaçmaya çalıştım ve onun için tehlikeliyim.

Alexei elimden tutup beni oturma odasına doğru çekiyor ve zorla kanepeye yatırıyor. Sehpanın üzerinde bir spor çantası var, içine uzanıp bir ip yumağı çıkarıyor. Kalbim hızla çarpıyor ve gözyaşlarımın yüzümden aşağı akmasına engel olamıyorum.

"Özür dilerim, lütfen bana zarar verme!" O yaklaşırken titreyerek ve geri çekilerek haykırıyorum. "Kalacağım, söz veriyorum."

"Sana zarar vermeyeceğimi söylemiştim," diyor kollarımın etrafındaki ipleri bağlarken. "Ama seni cezalandırmanın başka yolları da var."

Bu beni biraz sakinleştirmeye yetiyor ama yine de tedirginim. Alexei önümde yere diz çöküyor ve ne olduğunu hemen anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum.

Parmakları eşofman altımın elastik bel bandını kavırıyor ve aşağı çekip yana fırlatıyor. Elimde olmadan kızarıyorum ve onun önünde tekrar böyle durmaktan neredeyse utaniyorum. En son bu pozisyonda olduğumuzda, şu an olduğumdan çok daha heyecanlıydım.

Alexei bacaklarımı açıyor ve sırtımı kavislendirerek beni kanepeye geri itiyor. Önünde amımla bana bakıyor. Hiçbir şey olmadan

uyarı, ağzı bana doğru bastırılıyor ve vücudum istemediğim bir şekilde tepki veriyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve kaçan iniltiye engel olamıyorum. Dili klitorisimin etrafında dönüyor, onunla alay ediyor ve yavaşlayıp hafifçe geri çekilmeden önce beni orgazma yaklaştırıyor. Nefesini hâlâ üzerimde hissedebiliyorum ve dilinin bir kez daha çalışması için sabırsızlanıyorum. Dilini geri getiriyor ve onunla ilgili gerçek hislerime ihanet ederek, uyarılmanın neden olduğu ıslaklığın arttığını hissedebiliyorum.

Bununla ilgili her şey *çok* yanlış. Ama Tanrım, iyi hissettiriyor.

Sırtımı kamburlaştırıyorum ve orgazmın kıyısında sallanırken inliyorum, vücudumu yıkamasına izin vermeye hazırım. Şu anda bacaklarımın arasındaki yüzünden başka bir şey düşünmüyorum. Tüm dünyada olan tek şey bu ve bir süreliğine bununla yetiniyorum.

Tam vücudumda yükselen zevkten haykırmak üzereyken benden uzaklaşıyor. "Çok yaklaştım, lütfen," diye fısıldayarak yalvarıyorum.

"Kaçmaya çalıştığın için bu senin cezan," diyor, arkasına yaslanıp orgazm azalırken ellerini kalçalarımın sürtüyor. Bu garip bir işkence şekli ama yine de kesinlikle işkence.

Sızlanmayı bıraktığımda, ağzını bana geri getiriyor ve zevkin bir kez daha artması uzun sürmüyor. Bu sefer çığlık atıyorum, yaklaştıkça titriyorum. Ağzını geri çekiyor ve sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi umutla bana bakıyor.

"Lütfen, Alexei!" Yalvarıyorum, kurtulmak için çaresizim.

Yine bitirmeme izin vermiyor. Ağzını bana doğru bastırıyor ve o kadar yaklaşıyorum ki durmadan önce neredeyse rahatlıyorum ve hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle kanepeye yığılıyorum.

Yine bana bakıyor, bekliyor ve bitirmesi için her şeyi söyleyeceğimi fark ediyorum. Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Beynimden sürekli kan akışı yönlendirildiği için görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor.

"Söz veriyorum bir daha kaçmayacağım!" Bağırıyorum, umarım bu bitirmesi için yeterli olur.

Bana sırtıyor ve ağzını bir kez daha klitorisime bastırıyor, dudaklarının arasında emiyor ve dilini etrafında döndürüyor. Bir parmağını amımın içine kaydırıyor ve beni sürekli yalarken parmağını içeri ve dışarı hareket ettiriyor. Birkaç dakika içinde kanepede kıvranıyorum ve sonunda boşalırken onun tutuşu altında titriyorum.

İşim bittiğinde bacaklarım güçsüzleşiyor ama o ayağa kalkıyor ve nazikçe bileklerimi çözüyor. Az önce ne olduğunu zar zor anlıyorum ve orgazmdan sonra her şey bulanık. Beni kollarına alıp yatak odasına götürüyor. Çok geçmeden, kolunu göğsüme dolamış battaniyenin içine gömülüyorum ve göz kapaklarım açık kalamayacak kadar ağırlaşıyor.

I Amelia'dan önce, onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kalktı. Dün gece onun için hem fiziksel hem de zihinsel olarak çok yorucu geçmiş olmalıydı. Şu anda fazladan uykuya ihtiyacı var. Bunu telafi etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım ve bu da lezzetli bir kahvaltı yapmakla başlayacak.

En azından bunu yapabilirim.

Mutfakta çalışmaya başlıyorum, yumurtaları kırıyorum ve biraz tereyağı ve taze rendelenmiş kaşar peyniri ile çırpıyorum. Pankek mi yoksa waffle mı sevdiğini bilmediğim için ikisini de yapıyorum. Tavada pişen taze domuz pastırmasının kokusuyla uyanmasını, mutfağa girdiğinde gerçekte olduğum katili değil, Sevgililer Günü'nde öptüğü adamı görmesini istiyorum.

Telefonum çalıyor ve masaya doğru yürüyüp açıyorum, ekranda Dimitri'nin adını gördüğümde kalbim sıkışıyor. Neredeyse cevap vermeyecektim çünkü beni neyin beklediğini biliyordum. Dün gece yapmam gereken bir vuruş vardı ve ben bunu tamamen unutmuştum. Amelia'nın başına gelenler yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki devam edemedim. Her şeyden önce onun iyi olduğundan emin olmalıydım.

"Boris Von Erich'in neden hâlâ hayatta olduğunu söylemek ister misin?" Dimitri, telefonun bağlandığını duyar duymaz kalın Rus aksanıyla konuşur.

"Sadece mümkün olan en kısa sürede yapılmasını istediğini söyledin-" Bir bahane bulmaya çalışıyorum.

"Bunun dairende sakladığın kızla bir ilgisi var mı?" Damarlarımda bir kez daha öfke dolaşırken sessiz kalıyorum. *O kızı nereden biliyor?*

"Dairemde kimin olduğu seni ilgilendirmez," diyorum, Amelia'yı uyandırmamak için sesimi alçaltmaya dikkat ederek.

Dimitri, "İşini yapmak yerine onun gibi küçük sürtüklerle vakit geçirmeye öncelik vermemen gerektiğini herkesten iyi biliyor olmalısın," diyerek öfkemi daha da artırıyor.

Kim olduğunu sanıyor bu? Ben yetişkin bir adamım ve kimsenin bana yapmamı söylediğı hiçbir şeyi yapmam. Bana iş sözleşmeleri verebilir, ama bunun onunla bir ilgisi yok.

"Beni kontrol edemezsin, Dimitri. Zamanımı istediğim kişiyle geçirebilirim," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Ama adamlarımı için gönderdiğin bir suç mahallinde olduklarında, bu benim işim olur." Sesi diğer tarafta sert ve bunu bir konuşma olarak görmediğini biliyorum. Benim tarafımı dinlemek istemiyor; sadece onun dediğini yapmamı istiyor. "Ya kendi başına ondan kurtulursun ya da senin için ondan kurtulması için birini gönderirim."

Ocağı kapatıp tezgâha yaslanıyorum ve ne yapacağımı düşünürken parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

İki seçeneğim var: eve gitmesine izin vermek ve onu güvende tutmak için yokmuş gibi davranmak ya da onu burada tutmak, potansiyel olarak onu riske atmak, böylece ona göz kulak olabilirim.

Amelia'nın muhtemelen onu ceza olarak burada tuttuğumu düşündüğünü biliyorum ama gerçek şu ki giderse neler olabileceğini biliyorum. Oliver'ın ölümüne tanık olduğunu bilen tek kişi ben değilim. Eğer eve gitmesine izin verirsem, ona ne olacağı konusunda hiçbir kontrolüm olmayacak.

Ama Dimitri'nin söylediklerine sadık kalmayacağından şüphem yok. Amelia'nın burada olmasının işimi yapma becerimi etkileyeceğini düşünüyorsa, bu engeli ortadan kaldırmak için ondan anında kurtulacaktır.

"Eğer onu gönderirsem, onu rahat bırakacağına yemin eder misin?" Dimitri'ye soruyorum, bunun her halükarda bir hata olacağını biliyorum.

"Sana söz veriyorum." O başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattım.

Yatak odasına geri dönüyorum ve şifonyerden bir çift eşofman alıyorum, ışıkları açmadan önce onları yatağa atıyorum ve Amelia'yı uyandırmak için oturuyorum. Gözleri yavaşça açılıyor ve odanın etrafına bakıyor.

"Amelia, uyanman gerek. Seni eve gönderiyorum," diyorum, sesim alçak çıkıyor ve hafızama kazımak için yüzünün her santimini inceliyorum. Bu

belki de onu son kez yakından göreceğim. Öldüğünde ona bakmak ve iyi olduğundan emin olmak için elimden geleni yapacağım ama bir daha asla yüzündeki kıvrımlara bakamayacağım ya da tenine dokunamayacağım.

"Ne demek istiyorsun?" Amelia şaşkınlığı yüzünden okunan bir sesle sorar. "Dün gece söylediğin her şey ne olacak? Öylece gitmeme izin mi veriyorsun?"

"İstedığın bu değil miydi?" Bunu kolaylaştırmak için ayağa kalkıp ondan uzaklaşarak soruyorum. Hiç yardımcı olmuyor. "Tek bir şartla gidebilirsin. Sadece gördüğün her şeyi unutmak zorundasın. Eğer birine anlattırsan pişman olursun. Benimle de bir daha asla iletişime geçemezsin. Ben de sana aynısını yapacağım."

Ben pencereden dışarı bakarken onun yataktan kalkıp eşofmanlarını giydiğini duyuyorum. Aklımın bir köşesinde Dimitri'nin onun burada olduğunu nereden bildiğini merak ediyorum. Evime dinleme cihazı mı yerleştirmiş?

"Sana bir taksi çağıracağım. On dakika içinde gitmeye hazır ol," diyorum odadan çıkmadan önce. Oturma odasına doğru ilerlerken evimde Dimitri'nin mikrofon ya da kamera bulundurma ihtimali olan yerleri aradığımı belli etmemeye çalışıyorum.

Çok geçmeden Amelia dün gece ona verdiğim eşofman altı ve tişörtle aşağıya indi. Bir gece önce giydiği kıyafetleri çamaşırhaneye atmıştım, bu yüzden telefonumdan Uber çağırmadan önce bunları ona uzattım.

Nihayet geldiğinde, onu ön kapıya kadar geçiriyorum ve arabanın arka koltuğuna binerken gözlerimi ondan ayırmıyorum, araba uzaklaşırken kaşları çatık beni izliyor. Gidişini izlerken göğsümdeki acı keskinleşiyor ama başka seçeneğim yok. Bu onu son görüşüm olmayacak, ama bu onun beni son görüşü olabilir.

Onu korumak için elimden geleni yapmalıyım, bu şimdiye kadar yaptığım en acı verici şey olsa bile.

"E Jenny elini gözlerimin önünde sallayarak "Amelia'ya" diyor. İçinde bulunduğum bulanıklıktan sıyrılıyorum ve kim bilir ne kadar zamandır temizlediğim tezgâhın üzerindeki aynı yeri silmeyi bırakıyorum.

Alexei beni göndereli üç gün oldu ve ben onu düşünmeden edemiyorum. Kafenin kapısı her açıldığında, bir parçam onun gelmesini umuyor. Onu tekrar görmek istemenin cidden berbat bir şey olduğunu biliyorum ama bunu kontrol edemiyorum. Beni ne tür bir büyü'nün etkisi altına aldığını bilmiyorum ama yokluğunu da varlığı kadar somut bir şekilde hissediyorum.

"Son zamanlarda neyin var senin?" Jenny bana tekrar soruyor, sesinde bir parça endişe var. Başımı sallayıp omuz silkiyorum ve ona sahte bir gülümseme sunuyorum. Gözlerimdeki mesafeyi görebildiğini biliyorum ama ne gördüğüm hakkında hiçbir fikri yok.

"Sadece çok yorgunum. Yapmam gereken bir sürü ödev var ve vizeler yaklaşıyor," diye yalan söylüyorum ve yüzümden anlamaması için ona arkamı dönüyorum. Kapının üstündeki saate bakıyorum ve neredeyse kapanmak üzere olduğunu görüyorum. Eve gidip kanepede uzanabildiğim ve her şeyi unutmanın bir yolunu bulmaya çalıştığım için minnettar olacağım.

"Kahretsin, annem beni almaya geldi bile." Jenny iç geçiriyor, telefonunda öfkeyle mesajlaşırken başını sallıyor.

"İstersen çıkabilirsin," diyorum arkamı dönüp ona gülümseyerek. "Üç dakikamız kaldı ve diğer her şey tamamlandı. Bundan sonrasını kesinlikle ben halledebilirim."

Ben daha cümlemini bitirmeden önlüğünü çıkarıp tezgahın yanındaki kancaya asıyor. Vedalaşmadan önce bana hızlıca sarıldı ve

annesinin arabasına atlayıp eve gitmek için kafeden kaçtı.

Tam kasadaki parayı saymak ve kapıyı kilitlemek üzereydim ki iki adam içeri girdi. Tüm makineler kapalı ve her şey kaldırılmıştı. Bu noktada, teknik olarak iki dakikadır kapalıyız, bu yüzden her şeyi tekrar açmıyorum.

"Üzgünüm çocuklar, yeni kapattık!" Onlara özür dileyen gülümsemeler sunarak söylüyorum. "İsterseniz, çöpe atacağım hamur işlerimiz var. Kendiniz yiyebilirsiniz!"

İkisi de bir şey söylemiyor ya da kapıdan uzaklaşmıyor. Onları orada dikilirken görünce kendimi gergin hissetmekten . İkisi de kocaman, geniş omuzları ve bana zarar vermek için kolayca kullanılabilecek büyük kasları var. Beni soyacaklarından şüpheliyim. Kafelerde genelde çok para bulunmaz.

Biri kapıyı kilitlediğinde ve diğeri belinden silahını çıkardığında, bir milisaniye içinde yaklaşık bin farklı senaryoyu gözden geçiriyorum.

"Buraya kahve içmeye gelmedik," diyor silahlı olan sert bir sesle.

Kaçmaya çalışıyorum ama kaçamadan yakalanıp arka odaya sürükleniyorum. Kurtulmaya çalışırken kahve ve unlu mamul torbalarının bulunduğu karton kutular yere düşüyor ama faydası yok. Arka odada iki adamla birlikte kapana kısıldım, biri bana silah doğrultuyor, diğeri ise gözlerinde parlayan şehvetle bana bakıyor.

"Sanırım ölmeden önce seninle biraz eğleneceğiz," diyor diğeri, dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor.

Kalbim hızla çarpıyor ve tüm vücudum ısınıyor. Paniklemiş bir çılgınlıkla odanın etrafına bakıyor, oradan ayrılmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. İçlerinden biri bana doğru ilerleyip eliyle enseme kavradığında tüm vücudum geriliyor. Bir çığlık atıyorum ama kimsenin beni duyamayacağını biliyorum.

"Şimdi seni yapmadan önce soyunmaya ne dersin?" diye kulağıma fısıldıyor, nefesi tenimi yakıyor.

"Sadece itaat edersen çok daha kolay olacak," diyor silahlı olan ve sırtarak bana doğrultuyor.

Önlüğümü çıkarırken titriyorum ve önümden yere düşmesine izin veriyorum. Bir kaçış planı düşünecek kadar oyalanabileceğimi umarak iş bluzumun düğmelerini açmakta acele etmiyorum. Silahlı olan kapıyı kapatıyor, diğeri de elini boynuma dolamış. Yakın zamanda kaçabileceğimi sanmıyorum.

Arkamdaki adam yavaş çalışmamdan sıkılıp elini hareket ettiriyor ve gömleğimi yırtarak açıyor. Düğmeler uçup yere saçılıyor ve beni ikisinin önünde sütyenimle bırakıyor.

"Onu neden saklamak istediğini anlayabiliyorum," diyor tetikçi, ilerliyor ve silahı dudağımdan göğüs dekolteye kadar takip ediyor. Soğuk metale karşı titriyorum. Gözyaşlarımı tutmakta zorlanıyorum ama beni korkarken görmelerini istemiyorum. Bu durumda yapabileceğim bir şey varsa o da duygularımı kontrol etmek ve beni ağlarken görmelerine izin vermemek.

Yemek odasından gelen yüksek sesli bir tıkırtı hepimizin dikkatini çekiyor ve birkaç dakika sonra kapı patlayarak açılıyor. Her iki adam da dikkatlerini benden kapı aralığında elinde bir silahla duran Alexei'ye çeviriyor. Ne olduğunu anlamadan, silahlı adam kafasının ortasında bir kurşun deliğiyle yere düşüyor. Diğer adam silaha uzanıyor ama Alexei onu durdurmak için eline ateş ediyor.

"Sana dokundu mu?" Alexei, üzerimde tişörtüm olmadan bana bakarak soruyor. Bana ne olduğunu bilmiyorum ama başımı sallıyorum. Alexei başka bir şey söylemeden iki eline birden ateş ediyor, sonra silahın namlusunu gözlerinin arasına doğrultup tetiği çekiyor.

Kan ondan göğsüme sıçırıyor ve etimde sıcaklığını çığlık atmamaya çalışıyorum. Alexei'nin yüzü öfkeden kıpkırmızı. Artık öfkesini bastırmak için hiçbir şey yapmıyor. Ona bakıyorum, onu gördüğüm için hiç olmadığım kadar minnettarım.

"Patronumla bir anlaşma yaptım ve bana seni rahat bırakacağına dair söz verdi," diyor Alexei, silahını bir kenara bırakıp ileri geri volta atarak ve öfkesinden bir kutu kâğıt bardağı tekmeleyerek. "Anlaşmasından caydı. Şimdi onu öldürmek zorundayım."

Bu fikir beni neşelendirdi. Patronunun kim olduğunu bilmiyorum ama tehlikeli biri olması gerektiğini biliyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Gidebiliriz. Neden o ne olduğunu anlamadan bir yerlere kaçmıyoruz?"

Neden ikimizin birlikte kaçmasını önerdiğimi bile bilmiyorum. Ayrıldığımdan beri aklımda o var ve bu beni bir şeyden kurtardığı ilk sefer değil. Onun hakkında böyle hissetmem yanlış ama kendimi durduramıyorum.

Alexei durup bana bakıyor, bana doğru yürüyor ve elini yanağıma koyuyor. "Bu o kadar basit değil, Amelia. Nereye gidersek gidelim, birileri bizi arıyor olacak."

"Tamam, tek başıma gidebilirim o zaman. Bu benimle ilgili. Kendini tehlikeye atmak zorunda değilsin," diye yalvarıyorum.

Başını sallarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Gitmene izin veremem. Denedim ama son birkaç gündür iyi olduğundan emin olmak için seni izliyordum. Eğer gidersen seni koruyamam. Benim için çok şey ifade ediyorsun."

Bununla ilgili bir şey kalbimi beklemediğim bir şekilde ısıtıyor. Ceketini çıkarıp bana uzatıyor, ben de vücudumu gizlemek için hemen fermuarını çekiyorum. İşim bittiğinde elimi tutuyor ve beni kafeden dışarı çıkarıyor. Yemek odasındaki kırılmış camı görüyorum ve hala iş modundayken patronumu arayıp ortalığı süpürmeyi düşünüyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Seni güvenli bir yere götürüyorum," diyor ve beni arabasına götürüp kapıyı kapatıyor. "Ben Dimitri'yle ilgilenirken kardeşim Marcus sana bakacak."

I Marcus'un kapısını çalma zahmetine girme. Kapıyı açmak için yatak odasından çıkmasını bekleyecek zamanım yok. Anahtarımı kullanıp içeri giriyorum ve birkaç dakika sonra elinde bir silahla oturma odasına koşuyor. "Ne lan?" Marcus bana bağılıyor.

Amelia ve ben.

Amelia kanepeye oturuyor ve ben de Marcus'u bu konuşmayı duyamayacağı bir yere götürüyorum. Her şeyi ne kadar az bilirse o kadar iyi. Eğer bundan sağ çıkamazsam, onu zaten olduğundan daha fazla tehlikeye atmak istemiyorum.

"Ona göz kulak olmanı istiyorum. Eğer geri dönmezsem, onu güvende tutacağına dair bana yemin et," diyorum kısık bir sesle.

"Sen neden bahsediyorsun?" Marcus gözlerinde büyüyen endişeyle soruyor. Ona her şeyi açıklıyorum, nereden geldiğimi anlayacağını biliyorum. O da daha önce aşık olmuştu ve bunun insana neler yapabileceğini biliyor. Penelope'ye tetiği çeken Dimitri olmayabilirdi ama bu onun Amelia'ya bunu yapmasını onayladığı anlamına gelmiyordu. "Bunu gerçekten düşündün mü? Bazen mantıksız davranabildiğini biliyorum ama belki de düşündüğün şey bu değildir."

"Tek cevap bu. Dimitri odağımı kaybetmemi istemiyor, bu yüzden onun cebinde olduğumdan emin olmak için her şeyi yapacaktır. Amelia'ya zarar vermesine izin veremem. Onu kaybetmeyeceğim." Yüzümde çaresizlikle ona bakıyorum. Gözlerindeki sempatiyi görebiliyorum ve kardeşimi bu karmaşaya sürüklediğim için kendimi kötü hissediyorum ama onun yardımına ihtiyacım var. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra, lütfen bunu benim için yap."

Marcus elini omzuma sıkarak, "Sana söz veriyorum," diyor. "Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Bir saniye bile kaybetmedim. Güvende olacağından emin olur olmaz evin ön kapısına doğru koşuyorum, son bir kez ne için savaştığımı görmek için Amelia'ya bir bakış atıyorum. Kanepeden atlayıp bana doğru koşuyor.

"Bunun doğru olduğuna emin misin? Eğer geri dönmezsen ne yapmam gerekiyor?" Gözlerindeki korkuyu görebiliyorum ve bunu ortadan kaldırmak için her şeyimi verirdim. Dimitri'yle işim bittikten sonra, bir daha hiçbir şey için endişelenmesine gerek kalmayacak.

"Seni asla terk etmeyeceğim. Söz veriyorum geri geleceğim," diyerek kapıdan uzaklaşıyorum ve eğilip onu öpmeden önce elimle yanağını tutuyorum.

O da beni öpmekte tereddüt etmiyor. Bana sarılırken, dilinin ağzımdaki her hareketinde özlem ve çaresizliği hissedebiliyorum. Onu bir daha öpemeyecek olma fikri bile kararlılığımı güçlendirmeye yetiyor ve kendimi yeni bir erkek gibi hissederek geri çekiliyorum. Dimitri'yle işim bittiğinde, temiz bir sayfa açmış olacağım. Değer verdiğim biriyle gerçek bir geleceğim olacak ve bu benim bunu yapmam için fazlasıyla yeterli.

Her ikisine de veda edip arabama geri dönüyorum, tüm bunlara bir son vermeye hazırım.

Dimitri'nin malikanesi şehrin hemen dışında sakin bir ormanlık alanda yer alıyor. Buraya sayamayacağım kadar çok geldim, bu yüzden araziye avucumun içi gibi bilirim. Dimitri'nin paranoyak olduğunu ve her zaman devriye gezen muhafızları olduğunu da biliyorum. Amelia'nın öldürülmesi için verdiği emirden sonra, güvenliği artırdığına hiç şüphem yok.

Arabayı birkaç sokak öteye park ediyorum, bu gece çalışan kimsenin beni fark etme ihtimali olmadığından emin oluyorum. Susturuculu bir tabanca ve birkaç şarjör aldıktan sonra mülkünün çevresine doğru ilerliyorum.

Dikkatli bir şekilde ormanda ilerliyorum, malikânenin güvenlik ışıklarını sürekli görüş alanımda tutuyorum. Açık bir noktaya geldiğimde, verandada bir araya toplanmış birkaç muhafızın bir şeyler hakkında sohbet ettiğini görüyorum. Ayrılımları sadece birkaç dakika sürüyor ve akşam için görev yerlerini gözden geçirdiklerini hayal ediyorum. Vardiya değişimi olmuş olmalı.

Dimitri'nin bana öğrettiği becerilerin çoğunu kullanarak evin içinde gizlice dolaşıyorum. Onun için birini öldürürken gizliliği nadiren kullansam da, bunu bilmek her zaman önemlidir.

Karşılaştığım ilk gardiyan evinin ön kapısında duruyor ve görev başındayken bir çalılığa işiyor. Bundan faydalaniyorum ve kafasının arkasına nişan alıyorum. Susturucudan geçen kurşunun çıkardığı yumuşak bir vınlama sesi kulaklarımda çınlıyor, ardından adam dizlerinin üzerine çöküyor.

Parmak uçlarımla yaklaşıp cebinden anahtarları alıyorum ve kendimi içeri atıyorum. Giriş boş, ama mutfakta bir hareketlilik duyabiliyorum. Sürünerek ilerliyorum ve başka bir gardiyanı masada oturmuş bir tabak spagetti yerken buluyorum. Beni görünce ağzını açıyor ama daha silahına uzanmaya fırsat bulamadan gözlerinin arasına bir kurşun saplanıyor.

Evdeki diğer muhafızların işini çabucak bitirdim. Koridorlarda dolaşan, farklı odalar arasında hareket eden ve çevreyi izleyen üç kişi daha buldum. Dimitri'nin evinde genellikle güvenlik kameralarını izlemek için birilerinin konuştuğu bir kontrol odası var, ama şansına bu gece insansız.

Evde beni durdurmaya çalışacak başka kimsenin olmadığından emin olduğumda, Dimitri'nin yatak odasına doğru ilerliyorum, bu işi sonsuza dek bitirmeye hazırım.

Yatakta mışıl mışıl uyuyor, kollarını iki yanına açmış, usulca horluyor. Yatağın kenarına oturuyorum ve silahımı çenesine doğrultuyorum, onu uyandırmak için tenine değmesine izin veriyorum.

Dimitri'nin gözleri açıldı ve kendisine doğrultulmuş bir silahla orada oturduğumu görünce genişledi. "Sanırım karşılık vereceğimi beklemiyordun, değil mi?"

"Alexei, ne yapıyorsun?"

"Onu öldürmeleri için adamlarını gönderdin. Yapmayacağına dair bana yemin ettikten sonra," diyorum sesimi alçaltarak ve gözlerimi ona dikerek.

"Lütfen Alexei, bunun için şiddete başvurmaya gerek yok. Sadece geri çekil ve bu konuyu konuşalım," diye yalvarıyor Dimitri ve elini silahımın ucuna koyarak onu itmeye çalışıyor. Sabit duruyorum ve silahı boynunun daha derinlerine bastırıyorum.

"Bana verdiğin sözü zaten bir kez bozdun. Söylediğin bir şeye neden inanayım ki?" Silahı çekiyorum ve aptallığından dolayı hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başımı sallıyorum. "Sana güvendim ve bu benim hatamdı. Bunu bir daha yapmayacağım."

Dimitri doğrulmaya çalışıyor, ama ben onu tekrar oturmaya zorluyorum. Benimle alay ediyor ve iğrenmiş bir ifadeyle gözlerini kısıyor. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra! Tüm bunları bir parça amcık için mi yaptın? Buna değdi mi?"

Ona gülümseyip başımı sallıyorum ve Amelia hakkında daha fazla düşünüyorum. Eğer mecbur kalsaydım, onun için bir saniye bile düşünmeden tüm dünyayı yakardım. "Evet, yleydi."

Tetiği çekiyorum ve gözlerinin arkasındaki ışık kayboluyor, kan yastıklarına karışıyor ve ağzından son bir nefes çıkıyor.

M Arcus bana dumanı tüten bir fincan çay uzatıyor ve ben de yumuşak bir gülümsemeyle alıp ellerimin arasında tutarak tenimi kavuran sıcaklığını hissediyorum. İstesem de içemezdim ama bunu hissetmek bana şunu hatırlatıyor

Bu bir rüya değil. Bu gerçek. Alexei patronunu öldürmek için beni burada bıraktı. Kısa süre önce beni öldürmek için iki adam gönderdi.

Hayatım ne hale geldi böyle?

"Ayağını böyle vurmaya devam edersen yerde bir delik açacaksın," diyor Marcus, bıyık altından gülererek. Ayağımı vurduğumun farkında bile değildim, bu yüzden o işaret edince durdum.

"Şu anda nasıl bu kadar sakınsın?"

"Bir süre sonra bu tür şeylere alışıyorsun." Omuz silkiyor, bacak bacak üstüne atıyor ve içkisinden bir yudum alıyor. "Alexei'nin bu oyundaki en iyi kiralık katillerden biri olmasının zararı yok."

Alexei'nin işinden bu kadar rahat bahsettiğini duymak yeni bir şey ve elimden geldiğince kabullenmeye çalışıyorum. "Bunu yapmaya nasıl başladı ki?"

"İkimiz de kolay bir büyüme dönemi geçirmedi. Ailemiz fakir çiftçilerdi ve onlar öldüğünde hükümet topraklarımıza el koydu. Elimizde hiçbir şey kalmadı ve Alexei bize baktı." Kendi kendine gülüyor ve dik dururken başını sallıyor. "Sanırım sağlamak doğru kelime değil. Daha çok leşçilik gibi. Bizi sokaklardan kurtarmak için eline bir fırsat geçtiği anda bunu değerlendirdi. Yapması gereken buydu. Ne yazık ki, bu onun Rus mafyasıyla işbirliği yaptığı anlamına geliyordu ve o zamandan beri ikimiz de bu durumdan kurtulamadık."

"Yani seni hep korudu mu?" Sokaklarda yaşıyan, biri diğeyinin karnını doyurmak için elinden gelen her şeyi yapan iki sıska çocuğı düşününce göğsümün sıkıştığını hissetmekten kendimi alamıyorum.

"O her zaman en iyi ağabey olmuştur." Marcus gülüyor. "Bunu kabullenmenin zor olduğunu biliyorum ama Alexei'nin kalbinde hala dürüstlük var. O sadece etrafındaki insanları korumak istiyor."

Başımı sallayıp ona gülümsüyorum ve stresimi atmak için derin bir nefes alıyorum. "Anlayabiliyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, sanırım son zamanlarda ondan çok şey öğrenmişsiniz. Teşekkür ederim."

Kapı aniden açılıyor ve hem Marcus hem de ben oturduğumuz yerden fırlayıp Alexei'nin kıyafetleri kan içinde içeri daldığını görüyoruz. Onu görür görmez gözyaşlarına boğuldum ve yarı yolda onu karşılamak için koştum, ona çarptım.

Eğilip beni öpüyor ve sanki dünyanın yükü omuzlarımdan kalkmış gibi hissediyorum. Son bir saattir burada oturmuş, ölürse ne olacağını merak ediyordum. Bunun artık bir sorun olmadığını bilmek beni hiç bu kadar rahatlatmamıştı.

"Çok endişelendim," diye boğuldum, kollarımı ona sımsıkı sararak, bir daha asla gitmesine izin vermeyeceğime dair kendime yemin ettim. Üç gün önce kendime onu bir daha asla görmeyeceğimi ve bunun benim için sorun olmayacağını söylemişim. Şimdi ise onsuz bir hayat düşünemiyorum.

Aklımın bir köşesinde, bunun doğru bir şey olup olmadığını kendime sormadan edemiyorum. Ama diğey tarafım da yapmak istediğim başka bir şey olmadığını biliyor.

Marcus arabasının anahtarlarını alıyor ve ikimize de kutlama yemeğı yemek için dışarı çıkmak gibi saçma bir bahane uyduruyor, aslında sadece konuşmamız için bize biraz zaman tanımak istiyor. Alexei'den uzaklaşıyorum ve kıyafetlerini ne kadar kan kapladığını görüyorum.

"Yaralandın mı?"

Başını sallıyor ve elimi tutarak beni banyoya doğru götürüyor. "Bana katılacak mısın?" Alexei gömleğini çıkarıp yere bırakarak soruyor.

Birkaç dakika içinde onun da pantolonu çıktı ve ben de ona katılmak için soyunmakla vakit kaybetmedim. Duşun yanındaki raftan bir bez alıyorum ve çıplakken içeri girip kocaman gözlerle ona bakıyorum. Sırtına su sıcıyor ve derisinden damlayan kan ayaklarımızın dibindeki suyu kırmızıya boyuyor.

Bezin üzerine biraz sabun koyup cildine sürüyorum, kanı siliyorum ve az önce yaşadığı her şeyi düşünüyorum. Benim için yaptıklarını.

Elleri kalçalarımın uzanıyor ve yumuşak tenimde izler bırakarak beni ona yaklaştırıyor, sikinin önümde sertleştiğini hissediyorum. Alexei eğilip beni öpüyor ve soğuk fayans duvara yaslıyor. Bez parçasını bırakıp kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çekiyorum ve dilinin ağzımı doldurması için dudaklarımı aralıyorum.

Bacağımı kaldırıp beline sarıyor ve ben kaslarının üzerinde bir parmağımı gezdirirken heyecandan yükselen sikini hissetmeme izin veriyor. Ellerinden biri çıplak göğsümü kavlıyor ve sıkıyor, başparmağı meme uçlarımda gezinerek onları tahrik ediyor. Titriyorum ve ağzının içinde yuttuğu bir inilti çıkarıyorum.

Kalçalarımı ona doğru sürüyorum, sikinin bacaklarımda arasından kayarak klitorisimi hafifçe sıyırması hissini tadını çıkarıyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diyor inlediğimi duyunca. Başımı sallıyorum ve kendini geri çekip sikini girişime doğru yönlendirirken gülümsüyorum.

Bu sefer amımı doldururken, aramızda hiçbir şey yok ve cennet gibi hissettiriyor. İçime girerken acı yok, sadece zevk var. Başımı geriye atıyorum ve boynumun hassas derisini öpüp etini nazıkçe kemirirken inliyorum.

"Oh Tanrım, Alexei," diye inliyorum zevk arttığında. Başkasının evinde olduğumu biliyorum ama bu beni ağlamaktan alıkoymuyor. Bu konuda utanmıyorum bile. Sadece burada onunla birlikte olabildiğim için mutluyum.

"Adımı söylemene bayılıyorum," diye hırlıyor kulağımda, bir yandan da siki içimde zonkluyor. "Seni boşalttığımda bağırmanı istiyorum."

İçime daha hızlı pompalıyor, her hareketinde siki daha da sertleşiyor. Bir süre sonra amım onun etrafında kenetleniyor ve vücudum duş duvarına karşı titriyor. "Alexei, evet," diye inliyorum, ama nefesimi bile tutmakta zorlandığımı için zar zor anlaşıyor.

Aleti içimde seğiriyor ve boşalmasının her darbesinin beni doldurduğunu hissediyorum. Bitirirken beni yakınımda tutuyor, kendini içimde tamamen boşaltıyor.

İkimizin de işi bittiğinde bacağımla bırakıyor ve benden birkaç santim uzaklaşarak bana gülümsüyor.

"Artık gerçekten bitti mi?" Gözlerinin derinliklerine bakarken parmaklarımı sıırsıklam gövdesinde gezdirerek ona soruyorum.

"Öyle. Ve eğer bir daha seni tehdit eden bir şey olursa, seni koruyacağım."
Alexei eğiliyor ve beni tekrar öpüyor. Verdiği her sözün doğru olduğunu bilerek ona sımsıkı sarılıyorum. Beni incitecek hiçbir şey yapmayacağını biliyorum.

EPİLOG

SOrtak evimizdeki kanepeye uzanmış, Alexei'nin eve dönmesini beklerken gergin bir şekilde ayağımı yere vuruyorum. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra, onun uzakta olmasının yarattığı bir travma var. Alexei ne zaman markete gitmek ya da bir şeyler almak için evden çıksa, kafamda çeşitli en kötü durum senaryolarını gözden geçirirdim.

Ama bugün gergin olmamın nedeni bu değil.

Gözlerim neredeyse kapıya yapışmış, onun eve gelmesini bekliyorum. Geçtiğimiz altı ay boyunca onunla yaşamak inanılmazdı. Bir erkekle hiç el ele tutuşmamışken bir hafta içinde hayalimdeki adamla yaşamaya başlamak hayatımdaki pek çok insanın anlamadığı bir kasırgaydı. Ama bizim için doğru olan buydu.

Alexei, "Birlikte olursak seni daha iyi koruyabilirim," diyerek birlikte yaşamayı savundu.

Dairemde kalmak istememin tek nedeni dairemi sevmemdi. İstedğim her şeyi yapabileceğim kendi alanımın olması güzeldi, ayrıca ne kadar rahat olduğunu da seviyordum. Ancak uzlaşmamız, evimizin boş bir odasında dairemin neredeyse yeniden yaratılmasıydı. Ne zaman kendime zaman ayırmak, kitap okumak ya da okul ödevlerimi yapmak istesem, kutsal alanıma çekilebiliyordum.

Ancak, Alexei için aldığım haberlerden sonra, bunu yeniden kullanmamız gerekebilir.

Nihayet, saatler sonra, Alexei elinde en sevdiğimiz Çin yemekleriyle dolu bir kese kağıdıyla ön kapıdan içeri girdi. Ben içeride duruyorum.

ve ona heyecanla gülümsedi.

"Neler oluyor?" Alexei yanıma gelip yemeği sehpaye bırakmadan önce yanağıma bir öpücük kondurarak soruyor. Perşembe geceleri oturma odasında Çin yemeği yerken eski bir kara film izlemek bizim ritüelimizdir.

"Heyecan verici haberlerim var." Yanına oturdum ve elini tuttum, ona şimdiye kadar sahip olduğum en büyük gülümsemeyle baktım. "Ben hamileyim."

Alexei bir an için sessiz kalıyor, şaşkınlıkla bana bakıyor ama kelimeler aklına geldiğinde gülümsüyor ve beni hemen kucaklıyor. Haberin şokuyla gülüyor, sonra benden uzaklaşıyor, yanaklarımı tutuyor ve beni tutkuyla öpüyor.

"Emin misin?" Alexei çok heyecanlanmadan önce emin olmak isteyerek soruyor.

"Sekiz teste girdim. Her birinde iki pembe çizgi vardı" diye cevap veriyorum, heyecanla dudağımı ısırarak. "Şimdi, bebek doğmadan önce mi yoksa doğduktan sonra mı evleneceğiz?"

"Vay canına, kim evlilikten bahsetti ki?" Alexei gülerек soruyor. Neredeyse her gece bundan bahsettiği için sadece şaka yaptığını biliyorum. "Bu konuyu şimdi açman komik çünkü eminim neden bu kadar uzun süre ortalıkta olmadığımı merak ediyorsundur."

Alexei elini cebine atıyor ve kırmızı kadife bir kutu çıkarıyor, kapağını çevirerek açıyor ve içinden pırıl pırıl bir elmas çıkıyor. Göğsümde hafif, mutlu bir hisle ona bakıyorum. "Seninle tanıştığım günden beri hayatımı çok daha iyi hale getirdin. Sensiz bir gün bile geçirmek istemiyorum. Amelia Stone, benimle evlenir misin?"

Bir an için hiçbir şey söyleyemeden başımı sallarken gözlerimden akan yaşları tutamıyorum. "Evet, tabii ki!" Zorlukla boğulmayı başardım.

Alexei yüzüğü parmağıma geçiriyor ve tam oturuyor. Yüzünü tutup onu öpmek için kendime çekmeden önce yüzüğe bakmıyorum bile. Onu olabildiğince uzun süre yakınımnda tutuyorum, bu anın tadını çıkarıyorum. Altı ay önce böyle bir şeyin olacağını hayal bile edemezdim. Alexei ile oturma odamızda oturmak, nişanlanmak ve bir gün içinde hamile olduğumu öğrenmek.

Ama şimdi önümüzde yepyeni bir gelecek var. Alexei'nin yapmak için eğitildiği şeyleri yapmak zorunda olmadığı bir gelecek. İkimizin hayatımızın geri kalanında birlikte, mutlu ve aşık olabileceğimiz bir gelecek.

Benim Karanlık Sevgilim'i okuduğunuz için teşekkürler. Bu ateşli serinin geri kalanına göz atmayı unutmayın!

Daha fazla kitabım için web sitemi ziyaret edin www.authordarcyrose.com

YAZAR HAKKINDA

Kitaplarınızı kısa, tabu ve karanlık seviyorsanız, bir Darcy Rose kitabı sizin için mükemmeldir. Utangaç ve masum kadın kahramanlar hakkında yazıyor, onları gözleri sadece bir kızda olan karanlık ve yoğun kahramanlarla eşleştiriyor.

Sahiplenici bir kahramanla daha fazla buharlı roman okumak ister misiniz?

[Heaven'ı ÜCRETSİZ indirin](https://www.authordarcyrose.com)

www.authordarcyrose.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.